

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 451 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
6. januar 2012.

OZLOGLASENI TRIO

★ DOK HOLIDEJ ★

451

Frenk Larami

OZLOGLAŠENI TRIO

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 451

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE SIMMONS' CLAN

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 28. XII 2011.

Tržište: 6. I 2012.

CIP—Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82—31 (5)

**DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. — 1972, br. 1 —. — Novi Sad: Marketprint,
1972—, —21 cm. (Edicija vestern romana)**

Mesečno.

ISSN 0353—0000

COBISS. SR—ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy — THE SIMMONS' CLAN

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Čak i za tako iskusnog čoveka kakav je bio Holidej, bilo je jako opasno da prođe kroz grad sa Sendi. Tu je bilo mnogo muškaraca i žena.

Sendi je bila devojka koju muškarac samo u snovima može poželeti. Polu-indijanka crne, duge kose koja je u talasima padala na njena naga rame-na. Muškarci su se okretali i gledali u nju.

Njena haljina je bila od jednostavnog, plavog lanenog platna koje je isticalo njene bujne grudi i vitke kukove. Sendi je na sebi imala i-pojas od zmijske kože koji je bio zategnut tako jako da bi svaki muškarac pozeleo da ga dodirne kada ga ugleda. Ono najprivlačnije za oči muškaraca, bilo je to što ona ispod te tanke haljine nije nosila ništa.

Izgleda da je Sendi volela da je ljudi obasipaju pogledima.

Sendi je bila devojka kojoj ne bi odo-
leo nijedan muškarac. I, to ne samo zbog njenog izgleda, zbog onoga što se vidi spolja, već i zbog toga što je bila ljupka i zabavna.

Holidej ju je upoznao pre dve godine. Onda je ona bila još jedna mala, divlja mačkica. Tada je imala nešto više od sedamnaest godina. Među njima kao da je sevnula neka čudna varnica koja ih spaja. Ali Sendi je zatim nestala iz njegovog života...

Međutim, sada ju je iznenada ponovo sreo. Ispred štale gde je hteo da sme-
sti svoga konja, umalo se nisu suda-
rili. Sendi je skoro ispustila korpu iz ruke da bi zagrlila Holideja.

To što su se sreli je stvarno neko pra-
vo čudo. Jer njemu ni na kraj pameti nije pala misao da će Sendi biti ta koja će se tako iznenada pojaviti i još više mu otežati da nastavi putovanje koje je imao pred sobom. A ipak, dobro će biti da se malo opusti i zatim krene tamo kuda je pošao. Planirao je da se nađe na teritoriji Teksasa.

Prošlo je pola sata, a da mu Sendi nije pružila priliku da je nešto pita. Za nju je, izgleda, sve to bilo tako normalno kao da su se juče sreli poslednji put i sada se pripila uz njega kao da su već dugo bili zajedno.

– Sada moram brzo na pijacu da ku-
pim neke stvari – rekla je ona. – To sam nekome obećala. Kada to završim, tvoja sam, Holideje! Nemoj me sada odbiti, jer ću onda zaboraviti većinu onoga što mi je mis Harmond rekla da joj kupim. Mnogo štošta imam da ti ispričam, Holideje. To je jedna jako uzbudljiva priča. Nadam se da ćeš biti na mojoj strani.

Osmehnula se i nastavila da priča – Čini mi se da nisi ravnodušan prema meni, iskre u tvojim, inače tako lede-

nim očima te odaju. Ja to vidim. Nadam se da ovog puta neće iskrsnuti neka prepreka kao onda u Vilkoksu. Onda sam se skoro zaljubila u tebe. I, nemoj me više pitati ništa, srce. Što pre kupim ono što moram, utoliko bolje za nas oboje. Nadam se da će biti tako.

I uskoro su se našli među ljudima koji su išli pešice, jahačima i raznim kolima. Poneka stroga gospođa ih je namršteno gledala, a mnogi muškarci su prosto pucali od zavisti kada je lepa Sendi stavila svoju ruku pod ruku Doka Holideja.

Danas je u Melrouzu bio vašar. On se održavao svake dve nedelje. Tog dana u gradu je uvek bila velika gužva.

Iz bliže i dalje okoline bili su došli prodavci i kupci, tako da se moglo nabaviti i ono čega nema u običnim prodavnicama.

Sendi je kupila narandže, paprike, razne začine i jednog živog ćurana. Tešku pticu stavili su u džak koji je Dok uzeo i nosio.

– Da li ću morati još i da ga ubijem? – šalio se Dok. Sendi se smejala.

– Ne brini – kazala je. – On je namenjen za rasplod, a kada dođe vreme da se nađe u loncu, o tome će se pobrinuti mis Harmond.

– Ti znači radiš kao kućna pomoćnica? – upitao je dok su koračali dalje. – Ili pak ne želiš da odgovoriš ni na jedno moje pitanje?

– Hoću da odgovorim – kazala je ona. – Ako treba i odmah. Samo, mislim da sada nije pravi trenutak za to. Pazi,

Holideje, zaboga! Može se desiti da imamo nekih neprilika.

Stigli su na kraj pijace i ponovo su skrenuli u usku ulicu iz koje su došli kada su se sreli.

Dok je i slutio da to nije bilo slučajno, jer je ulica bila pusta a i štala nije bila baš najbolja. Nju je izabrao samo zato što je bila prva na koju je naišao. Služavka jedne bogate kuće bi u normalnim okolnostima morala da se kreće nekim drugim putem. Znači, tu nečeg ima!

I sada su njih dvoje bili jedini u ulici. Holidej nije primetio ništa što bi moglo da ukaže na opasnost.

– Zar ti vidiš duhove? – upitao je on. – Šta je s tobom?

– Možda ćemo imati sreće – odgovorila je ona uzbuđeno. – Bilo bi dobro ako sam se prevārila.

– Koga se ti plašiš?

– To je u nekakvoj vezi sa pričom koju hoću da ti ispričam – objasnila mu je ona. – Nadam se da ću za to imati priliku.

Prošli su pored štale za iznajmljivanje i čuvanje konja. Stari konjušar je hrkao u jednoj stolici za ljućanje. Između njegovih nogu se nalazila poluprazna boca viskija.

– Ti, znači, imaš nekih neprilika – promrmljao je Dok. – Hoćeš li već jednom da progovoriš?

Ona ga je pogledala preko ramena. Nigde nije bilo nekog neprijatelja. Dok se nasmejavao.

– Šta se to s tobom dešava, Sendi? Kao da ti se nešto priviđa? Čini mi se

da nisi više ona bezbrižna Sendi koju sam ja upoznao!

– Na pijaci je bilo nekih opasnih ljudi – odvratila je ona nervozno. – Do đavola, Holideje, moraš mi verovati. Nemoj misliti da izbegavam odgovor. Samo sada nemam vremena da ti sve objasnim. Neko je krenuo u poteru za mnom. Ili pak ne želiš da mi pomogneš?

– Kako možeš da pomisliš da ću te ostaviti na cedilu, Sendi? Učinilo mi se za trenutak da nešto želiš da sakriješ od mene.

– Žao mi je, Holideje, ali ja sam tebe videla kada si projahao pored kuće mis Harmond. Onda nisam znala da se u Melrouzu nalaze revolveraši koji su krenuli u lov na mene. Nešto mi je ipak bilo sumnjivo!

– I pomislila si da te ja mogu zaštititi, zar ne?

– To je tačno. Ja sam skoro trčala za tobom. Ali, stvarno sam morala na pijacu. Zar mi ne veruješ?

– Sve je u redu, Sendi. To više nije važno. A ti si sada u sigurnim rukama.

– Nisam baš sigurna da je tako, Holideje. Videla sam ta lica u gomili ljudi. Naravno, mogla sam i da se prevarim.

– Pa dobro... – smirivao ju je Holidej. – Od koga ti bežiš? Da nisi nekog ubila?

– Ima nekih ljudi koji tvrde da jesam.

– Ali, ti nisi kriva, zar ne?

– Zar sumnjaš u to?

– Još nisam čuo tvoju priču.

– Kazaću ti sve.

– I onda očekuješ da te ja zaštitim?

– Ja te molim da bude tako.

On je ćutao. U džaku koji je nosio, ćuran je mahao krilima i pokušavao da se oslobodi i pobjegne.

– Izgleda da jedva čeka da dođe do svojih budućih devojaka – prokomentarisao je Dok pokušavajući da skrene razgovor. Pretpostavljao je da je ona verovatno opljačkala nekog bogatog čoveka koji je sada krenuo u poteru za njom. Tako nešto se često dešava i Doku su bile poznate takve priče.

– Raspisana je nagrada za onog ko me uhvati, Holideje – rekla je Sendi.

– Šta misliš, koliko vredi?

– Jedan milion – odgovorio je on i nasmešio joj se.

– Šala ti nije uspela – ciknula je ona uvređeno. – Radi se o pet hiljada dolara.

– Mrtvu ili živu?

– Može jedno ili drugo.

– Onda si sigurno nekog ubila, zar ne?

– Ne, dođavola. Kasnije ću ti sve objasniti. Čim stignemo u kuću mis Harmond.

Stigli su do kraja grada. Pred njima se nalazila bela kuća između starih hrastova udaljena oko četvrtinu milje.

Dok je taman hteo da kaže nešto kada su se iza njih pojavila tri čoveka.

– Stanite i budite mirni! – viknuo je jedan od njih. – Revolveri se već nalaze u našim rukama.

Holidej se polako okrenuo nazad. Još uvek je u levoj ruci držao džak sa ćura-

nom. Desna ruka mu je bila zarobljena rukom lepe Sendi.

Trojica revolveraša su izgledali zastrašujuće. To su bili jedni od onih mršavih, opasnih tipova koji neverovatno brzo barataju oružjem. On je poznavao tu vrstu revolveraša.

– Eto, to su oni – rekla je Sendi. – Ja se maločas na pijaci nisam prevarila, Holideje. Njih trojica su iz Vilkoksa. Došli su ovamo da zarade pet hiljada dolara.

Tri revolveraša se isceriše.

– U međuvremenu je nagrada povećana za još hiljadu dolara, Sendi – rekao je čovek koji se nalazio u sredini. – Stvari se menjaju. Međutim, nekome „tričavih” hiljadu dolara ništa ne znači.

Opasni tipovi su dobro zagledali Holideja, ali nisu obraćali posebnu pažnju na njega pošto je pod desnu ruku elegantno obučenog čoveka bila zavučena ruka devojke.

– Vi želite da „uhapsite” moju prijateljicu, zar ne? – upitao je Dok mirno.

Njih trojica su ga pogledali tako kao da su sumnjali u njegov zdrav razum.

– Zar ti misliš da smo ovamo došli da beremo cveće? Pusti je sada, mister. Ja ti preporučujem da se ne mešaš u ovu stvar. Tvoja „prijateljica” je ubica. Ona je ubila jednog od sinova Antonija Simonsa. Zbog toga će visiti na vešalima, Holideje.

– Ja nisam ubila Džimija! – ciknula je Sendi. – Vi to sasvim dobro znate, momci. Svako u gradu Vilkoksu to zna, samo je Simonsov klan izmislio

tu lažnu priču, i pošto je on tako moćan i bogat, pokušava da se osveti na nekom ko nije kriv.

Njih trojica su se iscerili. To što je Sendi rekla nije na njih ostavilo nikakav utisak.

– Nas interesuje nagrada, mis Sendi – rekao je onaj revolveraš koji se nalazio u sredini. – Sve ostalo otpada.

Ćuran se uznemirio u džaku. Holidej je pomislio na to da ti tipovi već znaju njegovo ime i da su sigurno saznali koliko on može biti opasan.

– Budi miran, staro momče! – rekao je Dok i prodrmao džak. Istovremeno je laktom jače pritisnuo Sendinu šaku. To je trebalo da bude neki znak za nju. Samo, da li je ona razumela šta on želi da joj kaže?

– Bolje je ako se mirno predaš, Sendi – reče on. – Protiv tri revolvera čije su cevi uperene u nas, stvarno ne može ništa da se uradi.

– Odlično, Holideje – pohvalio ga je vođa revolveraša. – Dakle, mis Sendi, čula si. Tvoj prijatelj je već shvatio da je bolje da se predaš. Dođi sada kod nas. Tvoj prijatelj će biti tako dobar da otkopča svoj pojas za revolvere. To je samo radi sigurnosti, Holideje. U tom slučaju nemaš čega da se bojiš. Dakle, možeš biti mirna.

– Možda ćeš biti izvedena pred sud – rekao je jedan od dvojice ostalih revolveraša. – Može se desiti da stari Simons zatraži pomilovanje za tebe.

I Dok je pomislio na to. Možda će neko želeti da se pokaže kao veliki dobrotvor i spasitelj onih koji su posr-

nuli. Ali to se u ovom slučaju svakako neće dogoditi!

– Čula si, Sendi – rekao je Dok.

– Kreni mirno prema njima. Blizu su. Nema čega da se plašiš.

Odgurnuo ju je nežno od sebe. I, ona ga je, izgleda, razumela. Stvarno je bila kao neka divlja životinja, osjetila je da će se nešto dogoditi. Prišla je revolverašima.

Dok je još uvek mirno stajao. A šta je drugo i mogao da uradi?

– Onda je sada sve u redu – rekao je on. – Ja nemam nameru da se mešam u to.

– Ti si kukavica, Holideje! – ciknula je Sendi. – Nisam očekivala da ćeš me ostaviti na cedilu!

– Šta tu može da se uradi? – upitao je Dok i slegao ramenima. – Ja ipak nisam samoubica, Sendi.

– Ti si izgleda pametan čovek, Holideje – reče vođa trojice revolveraša. – Uprkos tome, mi ipak želimo da te sačuvamo od toga da kreneš krivim putem i učiniš nešto što nama ne odgovara. Otkopčaj pojas i beži kud te noge nose! Idi ulicom sve dok te mi vidimo. A posle toga je najbolje za tebe da zaboraviš ono što si ovde video. Ako te još jednom vidimo u našoj blizini, ubićemo te dok trepneš okom.

– To je u redu – odvrati Dok. – Skinuću pojas za revolvere. Ali dozvolite mi da prethodno ostavim svoj džak.

– Dobro, ali priđi malo bliže!

Holidej je polako podigao krenuo napred.

– Prokleta ptičurina – stenjao je on – Mora da je teška bar trideset funti. Taj...

A onda su se trojica revolveraša iznenadili kao da im je munja zaslepila oči.

Džak sa ćuranom poleteo je prema njima kao da ga je sâm đavo zavitlao.

Velika ptica se uplašila od ovog iznenadnog leta kroz vazduh i pokušala da se nekako oslobodi džaka.

Trojica revolveraša su reagovali tako kako bi reagovao svaki čovek na ovom svetu.

Povukli su se nazad i podigli svoje revolvere uvis. Međutim, nisu pucali. Verovatno zbog toga što nisu hteli da uznemire građane ovog mesta.

To je Holidej slutio, ali mora pokušati da ostvari ono što je naumio!

Džak je pogodio posred lica onoga revolveraša koji je govorio i onda je udarao svojim revolverom slobodnom levom rukom.

Holidej je potrčao munjevito iza džaka i njegove pesnice su počele da sevuju kao munje. Prvog čoveka je pogodio u bradu, drugi je dobio dva udarca u stomak, a treći je osetio na svojoj glavi cev Dokovog revolvera.

To se dogodilo tako brzo da oko skoro nije moglo da prati šta se tu dešava.

Trojica revolveraša ležali su kao kladu na zemlji.

Sendi se pobrinula da ćuran ne pobje. On je već bio promolio svoj dugački vrat kroz otvor džaka.

Holidej je pokupio oružje trojice, ispraznio ga i stavio municiju u džak.

Revolveraši su ga zbunjeno gledali. Čučali su i klečali, ne verujući da se tako nešto moglo dogoditi.

– Mogao bih sada da vas predam šerifu – rekao je Dok. – Ovo što ste vi ovde učinili je pokušaj otmice. Za to se može odležati nekoliko godina u zatvoru. Ali ja ću vam pružiti priliku da se spasite. Gubite se odavde i pobrinite se da što pre uhvatite maglu iz ovog grada. Osim toga, ne pokušavajte da još jednom uradite ovo što ste pokušali. Ova žena je pod mojom zaštitom. Znate ko sam i uverili ste se kakav sam. Neću dozvoliti da je napadaju kojekakvi kukavni sinovi!

– Ona je ubica! – dahtao je čovek koji je celo vreme vodio glavnu reč.

Holidej ga je pogledao i namrštio se.

– Sklanjajte mi se s očiju ili će biti još batina! – viknuo je on. – A ako do toga dođe, onda ćete imati muke da pokupite svoje kosti.

– Kajaćeš se zbog ovoga, Holideje!

Dok je vratio svoj niklovani „kolt” sa drškom od slonovače u lakovanu kožnu futrolu, prekrrio ga pešom svog dugog kaputa i prišao revolverašu.

Sada su se sva trojica uspravili. Ali ne da poslušaju njegov savet i nestanu odavde, nego da se s njim obračunaju i vrate mu milo za drago.

Bolje je bilo da to nisu pokušali. Dokove pesnice su letele kroz vazduh kao munje sa oblačnog neba. Naravno, on nije želeo teže da povredi trojicu revolveraša ili pak da nekom polomi kosti. Oni za njega više nisu bili nikakva opasnost.

Samo ih je dobro izudarao. Vrlo brzo im je bilo dosta pa su se povukli.

Sendi je bila oduševljeni gledalac i stalno je bodrila Doka. Njemu se to doduše nije dopalo, ali je imao razumevanje za to što je bila navijački raspoložena.

On je uzeo džak sa ćuranom kao da se nije ništa dogodilo. Trojica revolveraša odšunjali su se odatle kao išibani psi.

– Eto, najzad ćemo odneti mis Harmond ćurana i ostalo što si kupila – reče on. – Zna li ona da te traže?

Sendi odmahnu glavom. Sada je već imala snage da se osmehne.

– Mis Harmond i ne zna moje pravo ime – odgovorila je ona. – Ja sam za nju Selija Rivera.

– A zakon te ne goni?

– Privatna osveta Simonsovog klana! Ti sigurno znaš da tako nešto postoji. To se sve radi tajno. Zakon tu ne može ništa da učini. Osim ako postoje nepobitni dokazi, a njih nikada nije bilo.

– Da, znam da postoje takve stvari, Sendi. Nego, kaži mi iskreno da li si ti stvarno ubila Džimija Simonsa?

– Bila je to samoodbrana – odgovorila je ona. – Tako je i sud zaključio.

– A ipak si morala da bežiš iz Vilkoksa?

– Tamo me ne bi ostavili na miru nijednog trenutka. Sudija Bodel mi je savetovao da odem, jer on ne može zauvek da me štiti. A nije teško da neko nestane bez traga i glasa. Niko živ ne bi mogao da dokaže nešto protiv klana Simonsovih.

– Znači da te ta trojica lupeža ne bi vratili živu u Vilkoks? – upitao je Dok.

– Sasvim je sigurno da ne bi. Negde bi me ubili i uklonili sve tragove moga nestanka. Sva sreća što si se ti našao pored mene, Holideje. Znam još od onda da si ti nepogrešiv strelac i neustrašiv borac. Dugo se pričalo o tebi kada si sredio Bartonovu bandu.

– To nije bilo teško.

– Meni ne možeš da kažeš tako nešto. Uverila sam se da si ti veštiji i brži u potezanju revolvera nego što sam mislila. Hoćeš li mi i dalje pomagati, Holideje?

– Ako nemam drugog izbora – reče on. – Znaš, ja sam ovde samo u prolazu i imam neke druge planove.

Stigli su do hrastove šumice u kojoj se nalazila kuća mis Harmond. Sendi je stala i spustila korpu.

– Ja ovde ne mogu ostati, Holideje – rekla je ona i zagrlila ga strasno. – Ti to sigurno razumeš. Preko tih lupeža će se uskoro saznati gde se nalazim. A ubice neće dozvoliti sebi takav luksuz da ih dugo čekam. Mnogi ljudi, za čije učenjene glave je raspisana mnogo manja suma novca, su ubijeni.

Novac za učenjene ljudske glave za kojima su raspisane poternice! Holidej se trgao i setio priče Vajata Erpa. Bila je to jedna čudovišna priča o lovcima na ljudske glave. Mada, sve to se događalo na teritoriji Teksasa u gradu Braunvudu. Njegov cilj je i bio da tamo stigne za nekoliko dana. Nije znao šta ga još čeka ako se bude umešao. A

koliko je osećao, već se umešao ovim čudnim spletom događaja.

Da se pojavi u Braunvudu u pratnji jedne žene nije bilo baš preporučljivo. Pogotovo što se radilo o jednoj tako rasnoj lepotici kakva je bila Sendi. Međutim, nije mogao tako jednostavno da je ostavi.

U Melrouzu će se brzo proneti vest da je ona u gradu. Neće joj pomoći ni njeno lažno ime.

– Moraš me povesti sa sobom, Holideje – molila je ona. Pripila se uz njega i zagrlila ga.

Bilo mu je žao devojke, ali, naravno, tu je bilo i nešto drugo! Izgleda da je ona bila umešana u tu priču o lovcima na ljudske glave.

– Dobro, povešću te sa sobom. Negde ćemo naći neki siguran kutak za tebe.

– Oh, Holideje! Hvala ti mnogo!

II

Na pijaci je zavladao mir. Bilo je podne i velika vrućina nije bila pogodna za prodaju i kupovinu. Ljudi su se povukli u hladovinu. Trojica lupeža koji su napali Sendi i Doka, kuvali su se od besa. Smišljali su kako da se osвете. Uzeli su revolvere iz svog prtljaga kako niko ne bi primetio da ih je neko razoružao. Obukli su druge košulje i očistili svoje prljave pantalone. Sada niko neće primetiti šta su doživeli. Na njihovim licima nije bilo tragova udara, ali su po celom telu imali plave natekline i bolelo ih je toliko da su jedva uspevali da stoje na nogama.

Prvo što im je bilo potrebno, bila je neka tečnost kojom će ublažiti svoje poniženje što ih je tako gadno pretukao jedan jedini čovek. Nisu ni primećili da ih neko od gostiju uporno posmatra. To je bio Dvejn Roberts. On je bio jedan od onih koji su došli sa dalekog zapada i imao je poseban osećaj za to da uoči gde se može zgrabiti. Već je bio nešto čuo o tome kako je prošao Simonsov sin i da je posle toga gazda moćnog klana obećao veliku nagradu za hapšenje neke žene.

Bilo je to još pre pola godine i Dvejn Roberts je zaboravio. Ali sada je ponovo sve tu ispred njega. On je namirisao neke đavolski dobre tragove. U stvari, on se ovde nalazio samo u prolazu kao i Dok, i hteo je da odjaše u Teksas, naravno iz sasvim drugih razloga nego Dok.

Dvejn Roberts se nalazio u bekstvu. I našao je nekog pouzdanog tipa koji mu je obezbedio vrlo sigurno mesto gde će se za izvesno vreme pritajiti. Naravno da je za to morao da mu plati izvesnu sumu u gotovom novcu.

To je nedostajalo Dvejnu Robertsu da krene na put, u nadi da će upecati neku krupnu ribu.

Eto, sada mu se sreća osmehnula. On će strpati taj novac za ucenjenu devojku u svoj džep, u to nije sumnjao ni jednog trenutka. Ta tri tipa su krenuli pogrešnim putem.

Nije bilo potrebno da dugo sluša njihov razgovor da bi doznao šta se dogodilo. Čuo je glas jednog od njih trojice: „Mi moramo to da završimo najkasnije

večeras, jer će „ptičica odlepršati” i odleteti u nepoznatom pravcu, a onda ćemo morati mesecima da je tražimo. Ili će nam je neko ispred nosa zgrabiti.”

Dvejn Roberts dalje nije slušao. Bilo mu je jasno da će on sâm, kao od šale, uspeti da likvidira tu devojku i Doka. Sa nekoliko kugli, kako je on to obično radio.

Samo nekoliko minuta kasnije, našao se na izlazu iz grada. Prividno mirno je koračao prema kući koja se nalazila na bregu među hrastovima.

Naravno, nije imao nameru da priđe bliže kući. Sakriće se u žbunju i najpre osmotriti sve unaokolo.

Išao je napred bez ikakvog šuma. A onda, grom i pakao! Stao je kao ukopan kada je ispred sebe, na nekoliko koraka, ugledao ono dvoje koje je tražio. Muškarac pored devojke je imao u jednoj ruci džak a u drugoj veliku korpu. Ona ga je netremice posmatrala i nešto su razgovarali.

Da se radi o jednoj tako lepoj devojci! Ti revolveraši u salunu nisu o tome ništa pričali. Čuo je samo reči „to đubre”, „ta nevaljalica” i slično.

Sada je uvideo da je to nešto sasvim drugo i da bi ta lepa žena mogla korisno da se upotrebi.

Pogledao je Sendi i zastao. Tako lepo žensko telo nikada u životu nije video.

Da li da je ubije?

Ne, to bi bila velika šteta!

Jedna druga misao prošla je kroz njegovu glavu. Biće dovoljno ako ubije samo muškarca! A onda je ta žena

njegova i moći će da radi s njom šta god želi, sve dok ne dobije novac iz Vilkoksa.

Razmišljao je možda samo jednu sekundu. Ali i to je bilo mnogo. Kada je izvukao revolver iz futrole, Dok je već reagovao.

Odgurnuo je grubo Sendi od sebe. Ona još i nije bila primetila ubicu. Trgao ju je iz njene priče. Uplašila se smrtno.

Revolver ubice je prasnuo.

Holidej je osetio udarac u rame. Kao da ga je neko udario bičem. Kriknuo je i pravio se da je teško pogođen.

Međutim, taj lupež se nije dao tako lako prevariti. On je bio jedan od onih koji uvek idu na sigurno.

Sada se već ponovo oglasio njegov revolver, ali se Dok, ispustivši teret iz ruku već bio bacio u stranu. Kotrljao se po tlu i naslepo opalio u pravcu gde se pušio dim iz revolvera ubice.

Sada je Dvejn bio taj koji je kriknuo.

Posrnuo je, ali je ipak uspeo da krene prema Doku. Pritom je ispalio i ostale metke iz revolvera, ali je promašio. Zatim se nagnuo napred i polako pao na zemlju.

Holidej je skočio do njega i okrenuo ga na leđa. Dvejn ga je gledao začuđeno. Kao da nije verovao u ono što se dogodilo. Nije mogao da shvati da je izgubio. Smrt ga je zgrabila u svoje naručje i više ga neće pustiti iz svojih ruku.

– Jesi li ti jedan iz one grupe iz Vilkoksa? – upitao je Holidej.

– Ne, nisam. Ja sam samo hteo... hteo sam samo u... u „Timberkrik” ka ...

Nije mogao dalje. Njegove oči su se ukočile i Holidej je spustio njegove očne kapke.

Sendi se već bila pribrala.

– Mis Harmond već može da se pojavi ovde. Ona ne treba da zna šta se ovde dogodilo. Ispričaj joj nešto drugo. Recimo da sam ja tvoja verenica. Onda ću imati objašnjenje zašto odlazim.

– Zar stvarno imaš tako mekano srce, Sendi? Da li ti je žao te stare ledi?

Sendi je klimnula glavom. Bila je tužna. U njenim očima pojavile su se suze. Sada se zainteresovao za tu milu devojkicu.

– Da, Holideje – rekla je. – Žao mi je. Uvek bih ostala pored nje. Bila mi je kao majka koju nikada nisam upoznala.

– Oprezno ćemo joj ispričati sve i pokušaćemo da je poštujemo bilo kakvog uzbuđenja. Ali reći ćemo joj istinu. Zar to nije pravi način?

Ona je odmahнула glavom.

– Ne, ja to ne želim, Holideje. Ja joj neću reći istinu. Možda bih je time uvredila.

– To se neće dogoditi, Sendi – čuo se neki glas između drveća. – Ja znam sve. Poznata mi je ta užasna priča o tebi. Nije potrebno da mi je ponavljaš, dete moje.

Prišla je mladoj devojci i zagrlila je.

– Nemoj sebe da prekorevaš što mi nisi rekla svoje pravo ime, Sendi Dikson – rekla je ona. – I nemoj da me grdiš što sam se raspitivala o tebi. Ja sam radoznala žena. Ranije sam volela da uhodim ljude i otkrivam njihove tajne.

To mi je bio posao. Sada, u starosti, bilo je dovoljno da pošaljem nekoliko pisama i da dobijem odgovore. Moraš mi oprostiti što ti to nisam rekla.

Okrenula se prema Dok Holideju.

– Vi morate sada da se brinete o Sendi, prijatelju – rekla je. Dok je klimnuo glavom.

– Vi dobro poznajete ljude, madam – osmehnuo se on.

– U pravu ste, mladi čoveče – kazala je. – Znam ja ponešto i o vama, a da mi to niko nije ispričao. Ali ne brinite. Od mene niko ništa neće saznati.

– Morate znati da sam ja kockar i revolveraš, madam.

Njene oči su sevnule. Videlo se odmah da mu baš sve ne veruje.

– To sam i pomislila – reče osmehnuvši se. – Ali sigurno niste od ove vrste kao što je ovaj ovde.

Pogledala je u mrtvog čoveka.

– Ne brinite ništa, madam – rekao je Dok. – Sendi će kod mene biti u najboljim rukama. Ili vi mislite da postoji neko drugo rešenje da Sendi nađe svoju sigurnost?

– Razmišljala sam o tome – odgovorila je ona. – Nije mi palo na pamet ništa razumno. Predlažem da najpre odjašete u Teksas. Zatim ćete videti šta ćete uraditi dalje. Važno je da ona sada nestane odavde, a ostalo će ići samo po sebi.

– Nadam se, madam.

– Ja ću sada obavestiti šerifa – rekla je. – To je odlučan zvezdonosac. Odaću mu i našu tajnu. Zbog toga ne treba ništa da brinete.

– Nadam se da će biti tako, madam.

Stara gospođa je potapšala Sendi po ramenu. Zatim je pogledala u džak sa ćuranom i nasmejala se radosno.

– Izabrala si jednog tako gordog momka, Sendi – rekla je ona. – Taj će se sigurno pobrinuti da potomstvo u mom dvorištu bude veliko. Odnosite njega, i ono što si kupila, u dvorište. Mrtav čovek će ostati ovde dok ne dođe Dezmond Bejli.

Krenula je kratkim, ali energičnim koracima. Njena seda kosa lelujala se na vetru.

– Mis Harmond je divna – reče Dok. – Sada mi je sve jasno, Sendi. Da sam na tvom mestu, i meni bi bilo žao da odem odavde.

Sendi se već bila smirila.

– Što se mora, mora se – reče ona. Zagladila je svoju kosu i podigla korpu. On je uzeo džak sa ćuranom i krenuli su prema kući kroz šumicu.

– Nisam znao da se ona ranije bavila špijunažom – pravdala se Sendi. – Nikada mi nije pričala o svojoj prošlosti.

– A i ti sigurno nisi rekla gde si bila i šta si radila dosad. Nemoj time da mučiš svoju lepu glavu, Sendi. Moramo razmisliti o onome što nas čeka. Da budem iskren, mislim da nam se loše piše.

– Da li sam ja neki teret koji ti sada visi o vratu?

– To ćemo tek videti, Sendi.

– Da li si ti stvarno revolveraš, Holideje? U stvari, revolveraši su ubice. Samo, oni se za ubijanje ne kažnjavaju.

ju, već ponekad dobijaju i nagradu. Da li sam u pravu, Holideje?

– Jesi, Sendi.

Stigli su do kuće. Holidej je pustio ćurana iz džaka na jednu ograđenu livadu, gde se nalazilo mnogo pernate živine.

Kada se Dok vratio nazad u kuću, našao je Sendi u jednoj velikoj prostranoj kuhinji. Punila je dve čaše viskijem.

Pili su u početku bez reči.

– To što želiš da me zašitiš je jedna divna stvar, Holideje – rekla je Sendi posle izvesnog vremena. – Ali, ja ne zahtevam to od tebe. To ne bi moglo da se traži ni od koga na ovom svetu. Razmislila sam. Natovariću ti poteru na vrat. Samo, možda nećemo imati toliko sreće kao danas.

Zagrlio ju je i pomilovao.

– Ne brini ti o tome – rekao je on nežno. – Naći ćemo već neki izlaz.

– U Teksasu?

– Za početak, da.

– A kasnije?

– Ne znam, Sendi. Sve će teći onako kako mora. Prepustimo vremenu da nam kaže šta će se dogoditi.

Opet su se nežno pogledali. Izgleda da su se izvanredno slagali. Divan par! Holideju je bilo jasno da je na putu da se zaista ozbiljno zaljubi. Međutim, pokušavao je da se brani od toga, jer nije želeo da se vezuje za bilo koju ženu. Sada se već neko vreme oseća dosta dobro, kao da nema u sebi klice opasne bolesti. To on neće nikada zaboraviti.

Ne, ne sme se zaljubiti. Ali će zato svim svojim snagama pokušati da se brine o Sendi i da je zaštiti, makar ga to koštalo života.

Pre nego što je sreo Sendi njegova namera je bila da se pozabavi pričom koju je čuo od Vajata Erpa. Po Dokovom mišljenju, to i nije bio neki rizičan posao. Radilo se jednom šerifu na koga se sumnjalo da zloupotrebljava svoj položaj i bavi se lovom na učenjene ljudske glave. Njegovo ime je Brajs Sevidž, a gnezdo u kome je živeo zvalo se Braunvud. To mesto nije bilo ucrtano na karti, ali je imalo svog sopstvenog šerifa koji je izabran po svim zakonskim propisima, kako je Dok pročitao u aktima.

Iz Braunvuda je dolazilo neobično mnogo zahteva za premije sa velikim sumama novca. Čudno je bilo i to, da baš najokoreliji banditi navrate u to mesto i tu budu ubijeni. Primetilo se da je breg na kome se sahranjuju ljudi, neobično veliki. A to su većinom bili ozloglašeni banditi kojima se nije pružila prilika da budu izvedeni pred sud.

A onda su ljudi počeli da sumnjaju da to sve nisu samo banditi! Maršalskoj kancelariji je javljeno da su tu sahranjeni i neki za kojima nije bila raspisana poternica, a bili su stranci koji su došli u ovaj gradić.

Holidej je dobio zadatak da ispita šta to radi taj misteriozni šerif, lovac na ljudske glave.

Ta priča o lovcima na učenjene ljudske glave stalno mu se vrti u glavi, ali

sada je najvažnija bila Sendi. Valjda će mu nešto pasti na pamet.

Njegove ruke su klizile preko lannenog platna ispod koga se nalazila samo njena gola koža.

– Ti si jedan jako dobar momak, Holideje – šaputala je ona nežno. – Znaš li da sam se u tebe zaljubila još pre dve godine? Ali ti nisi obratio pažnju na mene. Zar sam bila suviše mlada za tebe?

– U to vreme sam bio dosta loše. Mučile su me brige oko moje bolesti i lečenja u sanatorijumu!

– Da li si imao mnogo žena, Holideje?

– Kao i svi ostali muškarci.

– Ti si lažov!

Nasmejali su se oboje. A napolju su se začuli zvuci koji su ličili na topot konjskih kopita. Stara ledi i šerif približavali su se jednoj čezi. Sendi i Dok su videli kroz prozor kako snažni šerif pomaže staroj ledi da izađe iz vozila.

Šerif i Dok su se pozdravili kratko i jasno. Mis Harmond nije govorila mnogo.

Dok i Sendi su ispričali kakva je to pucnjava bila i kazali su šerifu da su prethodno i revolveraši iz Vilkoksa pokušali da se domognu njihovih glava i pošalju ih na onaj svet.

– Da li želite da preduzmemo nešto protiv one trojice? – upitao je šerif Bejli.

– Radije ne bismo – odvrati Dok.

– Time bi se samo podigla nepotrebna prašina. Najvažnije je da Sendi i ja što pre nestanemo iz ove oblasti.

– Ja bih vas, na žalost, obavezao na to, Holideje – reče šerif. – To je sramota, ali ja mis Dikson ne mogu stalno da štitim. Čak ni da je smestim u svoj zatvor. Najgore je to što su mi ruke vezane. Zakon ne može da preduzme ništa protiv onih koji su im dali zadatak jer nema dokaza.

– Jednog dana će i taj Simons naići na odgovarajućeg protivnika – tvrdio je Holidej. – Ne treba da brinemo za to. Uskoro će Simonsa mnogi udariti po prstima i on će morati da povuče svoje kandže.

– Mislite li na nešto određeno, Holideje? – upitao je šerif.

– Mislim samo na pobedu zakonitosti – odgovori Holidej.

– Nadam se da ste u pravu – promrmlja šerif. – A šta dalje nameravate?

– Još ovog časa otići ću iz grada sa Sendi, šerife. Na taj način imamo mnogo više izgleda da bez ikakvog traga stignemo onamo u Teksas. Šta nam vi kažete?

– Najbolje da jašete najpre u Fort Samner ili Fort Rils – posavetovao ih je šerif. – Zatim, odatle nastavite da ješete na severoistok. Kroz teritoriju Indijanaca. Oni su vrlo mirni ljudi i izvesno vreme možete naći skrovište kod njih.

– Čuo sam za to – reče Holidej. – Mislim da ste nam dali dobar savet, šerife.

– Na reci Grin se nalazi nekoliko malih gradova – objašnjavao je Bejli. – Tamo ima malo belih ljudi. A tamo lutaju i raznorazni lupeži koji su pobjegli od zakona. U Braunvudu postoji

šerif, Brajs Sevidž. Ljudi tvrde da je on lovac na ucenjene ljudske glave i da mu je to glavni izvor zarade.

– Sada znam na koga mogu da se oslonim ako zagusti, šerife.

– Razmislite, Holideje!

– Da li vama ime „Timberkrik” nešto znači, šerife? – upitao je Holidej.

– Sigurno mislite na Timberkrik kanjon, Holideje.

– Moguće je da je to tako kako vi kažete, Bejli. Možda se zaista radi o nekom kanjonu.

– Zašto to pitate, Holideje?

Holidej je morao brzo da izmisli neku priču. Nije imao nameru da kaže odakle je saznao za naziv tog gnezda.

– Ne znam da objasnim zašto – rekao je on. – Ali pre nekoliko dana sam igrao poker i jedan od igrača je rekao da je tamo našao zlato. Ja samo pitam, nije mi stalo do zlata.

– Stvarno postoji Timberkrik kanjon – objasnila je mis Harmond. – Tamo se ranije nalazio manastir za kaluđerice. Posle rata sa Indijancima ta zgrada je skoro opustela. Koliko ja znam tamo se uselila neka verska sekta. Neka vrsta kaluđerica, kao kod katolika. One sebe nazivaju milosrdne sestre. To je sve što ja znam. Zlata tamo sigurno nema. Možda ste pogrešno razumeli, verovatno se radi o nekom drugom kanjonu.

Holidej se nasmejao.

– I ja sam siguran da je tako kao što ste rekli, mis Harmond – rekao je on. – Te večeri sam dosta popio i sada ne

znam zašto mi je palo na pamet da to pitam. Molim vas da me razumete!

– Desi se to i meni ponekad – tešila ga je ledi. – Ponekad to ima nekog značaja, ponekad ne. Palo mi je na pamet da hoćete da smestite Sendi kod tih milosrdnih sestara. Ne znam kako ćete se odlučiti, mister Holideje, ali, u svakom slučaju, morate potražiti taj „Timberkrik” kanjon.

– Lepo ste vi to meni predložili – odvrati Holidej brzo. – Ali kako da ja nađem taj kanjon?

– Ako je tačno ono što sam ja čuo – brundao je šerif – taj kanjon nalazi se južno od Amarila. Tamo je sigurno nekada postojao neki manastir. Ništa drago ne mogu da vam kažem. Možda ćete sve saznati od šerifa u Braunvilu.

– Pokušaću.

– Nećeš valjda da me smestiš u manastir? – rekla je Sendi tužnim glasom. – To nikako nemoj da učiniš. Ja to ne želim. Radije bih da me ubiju!

– To bi bilo samo za izvesno vreme, Sendi – rekao je Holidej. – A taj manastir još nismo ni našli. Možda on uopšte i ne postoji.

Ledi je slegla ramenima.

– I ja nisam sasvim sigurna u to – kazala je. – Morate se osloniti na to da će vam sreća biti naklonjena.

– Videćemo.

Mis Harmond se osmehnula. Holidej je osetio da stara ledi želi da on i Sendi uspeju. Bila je stvarno simpatična žena.

– Onda pakuj svoje stvari, Sendi! – rekao je Holidej.

- Odmah sada? – upitala je devojka.
- Što pre, to bolje.
- Bravo, Holideje! – uzviknula je mis Harmond oduševljeno. – Vi ste čovek koji zna šta hoće. Takve ljude sam oduvek volela.
- Šta da uzmem? – upitala je Sendi.
- Obuci muško odelo, ako ga imaš, ako ne, kupićemo ga u prodavnici.
- Novac ćeš dobiti od mene, Sendi – rekla je mis Harmond. – A sada kreni već jednom, dete moje... Mislim da će biti dobro ako što pre odete iz ove oblasti.
- Samo neka se sve dobro završi – mrmljao je šerif.

Holidej je devojku otpratio pogledom. Pomislio je na to kako će on sâm s njom provesti noć u divljini. Međutim, treba sačekati. Niko ne zna šta mu se sprema i da li će idući dan ugledati žutu kuglu toplog sunca.

III

Monik Valas je bila gola kada je otpratila Rika Flina do vrata, a njena plava kosa se rasula niz njeno vitko telo. Na vratima, kada su se rastali, ona ga je vatreno poljubila.

– Pogledaj me još jednom, Rik! – prošaputala je ona nežno. – Misli na mene i gledaj da se što pre vratiš. Svaki sat kada tebe nema, to je za mene večnost!

Rik Flin se osmehnuo. Izgleda da je morao da uloži sve svoje snage da bi zadovoljio tu vatrenu ženu.

Ovog puta ga je upravnica lično odabrala. Dala mu je prednost između svih

ostalih muškaraca ovde u kanjonu. Ali sada je morao da se rastane s njom. Imao je važan zadatak i nije mogao da ostane. Znao je da je on najbolji od ostalih u kanjonu i da će ga upravnica manastira odabrati da provede noć s njom.

Rani sunčani zraci prodirali su kroz visoke, uzane prozore zgrade.

Bila je to zamisao Monik Valas, da ovu staru, oronulu zgradu obnovi i osveži. Sada je to nešto sasvim drugo. To je postala kuća koja dobro zarađuje.

Rik Flin je bio ponosan što mu je Monik najzad pružila priliku i dala mu da on bude taj koji će izvršiti to što je ona nameravala.

Nije znao da je to njegov poslednji zagrljaj sa tom vešticom Monik.

A ona je već znala kakav će biti kraj i smeškala se.

Flin je brisao rukom čelo. Osetio je želju da je ponovo baci na krevet.

– Molim te, Rik, budi pametan. Važno je da što pre preneseš poruku u Braunvud. Čovek za vezu je Aleksander Slavcevski. Poznaćeš ga po dugoj bradi i po nosu koji liči na krompir. Živi u jednoj maloj kućici na kraju severnog dela grada. Mislim da nije potrebno da ti još jednom objašnjavam. Kakav si ti odličan momak!

– Sutra ujutru biću na ovom pragu – obećao je on. – Jahaću kao munja, Monik.

A onda se odvojio od njenog divnog tela i odmah izašao iz prostorije.

Monik se pojavila na jednom od prozora i osmehujući se, mahnula Flinu koji je projahao kroz dvorište.

On se nasmejao i mahnuo, kao da je ceo svet bio njegov. Nije znao da je to poslednji put da je držao ženu u svom naručju. Niko od tih ljudi nije znao da u svojim rukama nose poruku koja znači smrt. Često su se postavljala pitanja kako se niko od tih poslatih ljudi nije vratio! Pretpostavljalo se da su uhvatili maglu. Svako ko je odneo poruku, bio je mrtav čovek. Ljudi u kanjonu to nisu znali. Osim Monik i milosrdnih sestara.

Monik se nasmejala kada je ugledala kako Rik Flin tera svog konja u galop. Brzo, prebrzo. Čovek koji je s njom bio cele noći u zagrljaju!

Kada je on pre pet meseci došao ovamo, imao je puno novaca. Deset hiljada dolara. Njihova cena bili su smrt i suze.

Rik Flin je bio nemilosrdan i surov kada je napao banku u Arkanzasu. Dva mrtva i tri ranjena čoveka i njega su čekala vešala.

Ako ga šerif Brajs Sevidž upuca, imaće u svojim rukama sav njegov novac i još će dobiti 1500 dolara za njegovu učenjenu glavu.

Od toga je šerif dobro živio. A i njegova ljubavnica Luna i njen otac Aleksander, taj okoreli stari šakal.

Kada je primio pismo od Rika Flina, već je znao o čemu se radi. Ostalo se radilo vrlo hladnokrvno. Žrtve više nisu imale nikakvu šansu.

Često se radilo o sasvim bezazlenim porukama koje su oni nosili. Međutim, ovog puta na papiru je stajalo: „Dolazi Džesi Džejms”.

Džesi Džems! Oh, pa to, je krupna riba. Samo ako uspeju da je namame u svoju smrtonosnu klopku!

Ali da li je zaista najtraženiji bandit Divljeg zapada odabrao Teksas za svoje skrovište?

Monik Valas je bila sigurna u to. Dosad su sve vesti koje su slale njene uhode sa sve četiri strane države, bile uvek tačne.

Džesi Džems! Čuveni Džesi Džems!

S njim bi se najpre trebalo poigrati kao sa Rikom Flinom. Ona je bila nestrljiva da sazna koliko je dobar u krevetu.

Ali da li će on zagristi mamac? Kažu da je on jedan od najboljih vukova!

Treba samo da se pojavi ovde, a onda će se videti šta će se dogoditi.

Ovde u brdima, postaraće se da on polako dobija neke sitne zadatke. Neće ni u snu primetiti kako sve više tone i kako odlazi u sigurnu smrt. Sve je to pripremljeno neobično vešto; i tu promašaja nema. Čovek će nestati sa ovog sveta dok se okom trepne.

„Timberkrik kanjon” pisalo je na jednoj drvenoj tabli crnim slovima.

Kada putnik naiđe ovamo, pred njegovim očima pojaviće se crkva i stara manastirska zgrada. Tu i tamo videće žene u crnim odećama sa belim kapićama kako vredno rade. Ko bi mogao pomisliti da se ovde mogao sakriti neki ozloglašeni bandit?

Monik Valas nije nikada napravila grešku!

IV

Holidej i Sendi su jahali prema maloj farmi koja se nalazila u ne baš plodnoj dolini na kraju nekog predela obraslog trnovitim žbunjem u podnožju Timber masiva gde se negde nalazi i Timberkrik kanjon.

Iz dimnjaka kuće, koji je bio trošan i pomalo nakrivljen, izlazio je dim koji se peo gore prema večernjem nebu. Dvoje jahača su bili udaljeni oko pola milje od male kuće, a već su osetili neki neobičan miris.

– Izgleda da neko sagoreva stajsko đubrivo – rekla je Sendi. – Zar ćemo stvarno ići onamo, Holideje?

– Ne samo da hoćemo, mi moramo otići na farmu. Gde bismo inače našli vode i hranu za konje? Naše zalihe hrane su već na izmaku.

– Mogli smo da ponesemo više, Holideje.

– Ni na kraj pameti mi nije palo da će to tako dugo trajati – rekao je on.

– Mislio sam da ćemo naići na neko naselje. Sada, kako nam je, tako nam je.

– Prošli smo pored nekih mesta, ali ti nisi hteo da nas iko vidi.

– To je bolje za nas. Šta ćeš lepše od toga? Vetar je duvao i sakrio naše tragove. Tako da sada možemo biti skoro sasvim sigurni da nas niko ne može naći.

– U pravu si – reče Sendi. – Međutim, ne dopada mi se to da idemo u tu farmu sa neobičnim mirisom.

– Tu se pravi viski – objasnio joj je Dok. – Ili, svakako nešto što će se kasnije zvati viski. To verovatno može oboriti i najjačeg čoveka. Ako je ukus takav kao što sam ga sada osetio po mirisu, onda mi je već muka u stomaku!

– Onda nemoj da piješ.

– U svakom slučaju se mora okusiti da bi se znalo šta je to. To su tipovi koji te mame da zajedno s njima pijete njihov proizvod. Naljute se ako ih odbiješ.

– Onda ćeš ti piti, Holideje. Neko mora ostati bistre glave.

Holidej se smejao.

– Neću umreti od toga ako srknem bar malo te tečnosti koja se ovde pravi!

– A šta oni rade sa tom „đavolskom vodicom”? Nije valjda da je sami popiju?

– Ne, prodaju je. A i sami piju, tu nema sumnje!

– Pa zar neko pije tečnost koja miriše na otrov?

– Ima ih koji su već navikli na to. Jaki momci kojima ta vodica ništa ne smeta. A naročito je vole divlje indijanske grupe koje zalutaju u ovaj pusti kraj. Za viski bi dali sve!

– Ljudi se, u stvari, truju tom vatre-nom vodicom, zar ne?

– Tu ništa ne može da se uradi – promrmljao je Džordžijanac. – A ja nemam namere da tu mešam svoje prste.

Kada su stigli do farme, nisu ugleдали nikoga. Odveli su konje do pojila. Holidej je umio svoje lice, osveživši se hladnom vodom. Sendi se takođe umila i zatim otresla prašinu iz svoje duge kose.

Iznenadili su se da ovde pored kuće nije bilo onog jakog mirisa koga su osetili u daljini. Možda ga je vetar odnosio.

– Čekaj ovde! – rekao je Holidej.

– Videću šta se ovde dešava. Najbolje je da se ti ne pojavljuješ.

Očekivao je da će unutra biti više ljudi. Otvorio je vrata i ugledao je samo jednog čoveka srednje visine. Mršav, razbarušen, sa dugačkom kosom. Odeća mu je bila skoro sva u dronjcima i ličio je na nekog podivljalog ovna.

– Helo, mister – javio se Holidej i čovek pored kazana se okrenuo. Njegove oči su bile crvene i za to nije bio kriv samo dim, već je on, izgleda, dosta probao svoj proizvod.

Holidej je ipak video da mora biti oprezan. Ispod te divlje brade, skoro da nije mogao da primeti lice tog čoveka.

– Čede! Da li je moguće da si to ti, stari moj?

Stariji čovek je obrisao čelo i zamislilo se.

– Pa to si ti, Dok Holidej, zar ne?

– To sam ja, Čede. Pogodio si. Samo bih te zamolio da izađeš napolje da se pozdravimo. I tebi će biti bolje na vazduhu.

Stari čovek je ispustio iz ruke limenu činiju kojom je izbacivao ostatke ono-

ga što se pretvaralo u alkohol. Krenuo je za Holidejem napolje.

Čed Klemens ipak nije bio pijan kako je na prvi pogled izgledao.

Išao je uspravno prema pumpi i zamolio Holideja da izvuče malo vode. Podmetnuo je svoju sedu glavu i umivao se sve dok nije došao do vazduha.

– Holideje, staro momče! – uzviknuo je on. – Kakvo iznenađenje! Kakav te je vetar doneo ovamo?

– Slučajnost, Čede. Nije mi ni na kraj pameti palo da si se ti nastanio na ovoj teritoriji.

– Jedino parče zemlje gde me niko neće uznemiravati – mumlao je Čed.

– Kako si uopšte uspeo da me nađeš?

Holidej je pokazao prstom svoj nos.

– Miris odavde oseća se na nekoliko milja unaokolo.

– Kome miris smeta, ne mora da dođe ovamo.

Stari čovek je odnekud izvadio lulu koja je sigurno poticala još iz vremena građanskog rata. Izgleda da je tek sada primetio Sendi koja je bila sela na jedno oboreno stablo.

– Holideje! – uzviknuo je Čed. – Pa ti si mi zaista doveo u posetu još nekog. I koliko ja vidim, to je đavolski lep gost. Čak i meni padaju na pamet neke misli, sinko.

Smejao se, dok je punio lulu duvanom. Dok je strpljivo čekao. Čed Klemens je bio čovek čudne naravi i nije voleo da mu se postavlja mnogo pitanja. Tek kada za to dođe vreme,

razgovor će teći kao „bistri planinski potok”.

Dok ga je poslednji put sreo u Montani. U to vreme, Čed se nalazio među kopačima zlata i pokušavao da pronađe žuti metal koji će mu doneti veliko bogatstvo. Na žalost, bio je jedan od onih koji nisu imali sreće. Dok je znao nešto o njemu, ali ne sve. Bio je kao četrnaestogodišnjak kod Šošon indijanaca i armija ga je oslobodila. Navodno je još kao beba odveden pri jednom napadu Indijanaca. To Čed nije znao. Pobegao je od kuće ljudi koji su ga usvojili i vratio se natrag u divljinu. Međutim, već je bio upoznao primamljivi miris civilizacije belih ljudi i ovde mu se život u divljini nije dopao. Otišao je.

Tada je počeo avanturistički život Čeda Klemensa. Prihvatao je svaki posao koji mu se ponudi. Jedno vreme je bio tragač u vojsci. Prilikom jednog zadatka naleteo je na Doka i tada su se upoznali.

Iskreno rečeno, Čed je bio jedna retka ptica. Ali se nije moglo reći da je bandit. Uvek kao da se klatio na žici između onoga što je dozvoljeno i onoga što se kosi sa zakonom.

– Ako se ne varam, ti se sa devojkom nalaziš u bekstvu – promrmljao je on i izduvao prve dimove iz lule. – Ko bi inače jahao kroz ovu divljinu! Samo da bi se sakrio. Ali to nije moja stvar. Sve dok me puste da ovde živim na miru, meni je svejedno. Ovde sam našao svoj mir.

– I živiš od spravljanja viskija na crno – primetio je Dok. – To je zabranjeno, i teško tebi ako ti naiđe neki šerif.

Čed se nasmejao i odmahnuo glavom.

– Nisi u pravu, sinko. Ovde je sve u redu. Ja sam od mog starog hobija stvorio jedan unosan posao. Ovo što ja ovde kuvam jeste osnovna supstanca, osnovni materijal od koga se pravi čuveni viski. Prodaje ga firma „Stenton” u Amarilu. Ovde ja kuvam u mom „đavolskom kazanu”, oni odnose jednom mesečno, prečišćavaju i još nešto mu dodaju tako da dobija jako lep ukus, pa ga čak i dame vole. Ti taj viski sigurno nisi okusio, Holideje, jer on se toči samo u najboljim restoranima i hotelima. Po ceni koju običan čovek nikada ne bi ni pomislio da plati. Sve to oni mogu da zahvale mom pronalasku, sinko moj... Mom tajnom receptu!

– A zar oni sami ne mogu to da proizvedu, Čede?

– Pokušali su, ali tajnu nisu otkrili i zato redovno kupuju od mene ono što ja proizvodim.

– Da li su ti nudili novac da im prodaš recept?

– Jesu – odvratio je Čed. – Nudili su mi pet hiljada dolara, ali ja sam rekao ne. Osetio sam da s tim novcem mogu da me navedu na „trulu dasku”. O ne, sinko moj. To ne dolazi u obzir.

Ustao je. Ispred Holideja se ispravilo njegovo mršavo, nisko telo sa lulom u zubima.

– Pogledaj me, Holideje. Pred tobom stoji čovek koji je prvi put u svom ži-

votu osetio da ga ljudi poštuju i koga ne odbacuju kao neko đubre. Pokazaću ti neke papire na kojima stoji „dragi mister Čed”! Prosto da ne veruješ svojim očima, Holideje! Ja sam cenjen i poštovan čovek. Eto, dotle sam dote-rao, stari moj druže! Nikom ni na kraj pameti ne pada da pita da li sam ranije bio neka lutalica. Ovde ponekad prođu lovci jednog lovačkog društva. Jedan od lovaca je Lorens Stenton koji je jednom probao moj specijalitet. Odmah je kupio nekoliko boca. Izgleda da je osetio da se od toga može nešto napraviti. Bilo je nekih specijalista koji se u to razumeju, ipak tajnu moga recepta nisu otkrili, Holideje.

– To je zaista tako – odvratio je Holidej. – Ja ti sve verujem. Ali tvojom pričom si me uzbudio i osetio sam žeđ, Čede. Kako bi bilo da ponudiš po jednu kapljicu? Uostalom, mi nismo odavno ništa okusili.

Stari Čed Klemens je već bio krenuo. To ime dobio je još kod Šošona, njegovih starih drugova. U to vreme, on je kao mladić krao neke sitne stvari kod belih ljudi. Da ukrade konja ili nešto veliko, to mu nisu nikada dozvolili. To je bio posao za velike ratnike.

– Taj stari čovek mi se dopada – rekla je Sendi i osmehnula se. – Podseća me na mis Harmond. Izgleda da ima dobro srce.

– Sva sreća što smo naišli na njega, Sendi.

– Zar ti misliš da mi ovde ostanemo izvesno vreme?

– To će se verovatno dogoditi, Sendi!

Ona je zadovoljno klimnula glavom.

Stari Klemens se vraćao natrag sa jednom bocom i tri limena lončeta. Na boci je stajao natpis „Stenton” – najneobičniji viski svih vremena.

Stvarno je to bilo odlično piće koje je moglo da se meri sa vrhunskim konjekom, omiljenim Dokovim pićem. Čak ni Holidej ga nikada nije okusio.

– Izvanredno piće, Čede – hvalio je on. – Možeš li da mi prodaš nekoliko boca?

Stari čovek je odmahnuo glavom.

– Da kupiš, to nikako. Možeš dobiti nešto na poklon ako jašete dalje, ali ja pretpostavljam da ćete ostati nekoliko dana kod mene.

– To ti nije loš predlog – reče Dok brzo. – Šta je sa ostalim ljudima? Da li te neko posećuje?

– Jako retko. Kao danas, kada neko zaluta, ili pak ako neko od traperi dođe odozgo iz brda. Ovde oni piju viski. Ali ne „Stenton”. Od tog pića ja dobijam samo nekoliko boca mesečno.

– Da li firma dobro plaća? – upitao je Dok.

– Ja sam zadovoljan, Holideje. Ja o tome ne pričam čak ni svojim prijateljima. Bolje je da malo pričamo o tebi i devojci.

– Ovo je Sendi, Čede – objasnio je Holidej. – Ja sam preuzeo na sebe obavezu da je izvesno vreme čuvam. Jedan bogataš iz Vilkoksa je raspisao poternicu od šest hiljada dolara za njenu glavu. Ubila je njegovog sina mezimca. Bilo je to u samoodbrani kada je hteo da je

siluje. To je dokazano i na sudu. Ali ti znaš šta se sve događa u ovoj zemlji.

– Znam, Holideje – klimnuo je glavom stari čovek. – Nije potrebno da mi dalje pričaš. To je nešto gore nego da nekog goni zakon. Ja pretpostavljam da taj revolveraš želi da ona bude ubijena, zar ne?

– Tako je.

– Odakle sada dolazite?

– Iz Melrouza. Već dva dana jašemo.

– Niste otkrili nekog gonioca?

– Dosad nismo.

– To je dobro. Ovde će teško neko da vas otkrije. Osim da se slučaj poigra sudbinom. Vi ste, naravno, moji gosti i ostaćete ovde. Ti, Sendi ćeš kuvati i spremati.

– Uradiću sve što budeš pozeleo, Čede.

Odmah se primetilo da joj je stari čovek simpatičan. Prvi loš utisak o njemu, bio je izbrisan.

– Ako želiš možeš nam kasnije pripremiti večeru, Sendi – smejao se Čed.

– Ali samo ako nisi jako umorna.

– Naravno – osmehnula se devojkica.

– Samo mi pokaži gde ću naći sve što mi treba.

Ušao je s njom u kuću. Holidej je popio još jedan viski. Otvorili su sva vrata i prozore u kući. Uskoro je Holidej čuo zveckanje posuđa. Čed je izašao napolje.

– Sve je sređeno, Holideje – rekao je. – Da imam makar trideset godina manje, ja bih je zaprosio. Pružio bih joj sve. Ili pak ti misliš da sam ja jedna stara lopuža, amigo? Ne, nije tako. Sve

ovo ovde je samo jedna maska. Ja sam sada drukčiji čovek. Samo, zašto da kupujem lepa odela i da pravim novu kuću? I bez toga sam srećan kao nikad dosad. Nadam se da me razumeš, Holideje. Malo je njih kao što si ti. Na žalost...

U njegovom glasu kao da je bilo neke gorčine. Pogledao je zamišljeno u daljinu. Iza brda se pojavio mesec. Njegovi blede zraci su osvetlili predeo.

– Tako ti je to – promrmljao je Čed.

– U poslednje vreme sam mogao dosta da uštedim. Firma „Stenton” plaća jako uredno. Inače se ja ne bih upustio u takav jedan posao. Tebi mogu odati tajnu, Holideje. Uštedeo sam oko trideset hiljda dolara, a biće ih i više. Nemam nikoga kome ću ostaviti svoje bogatstvo. Čemu onda sve to, Holideje? Ako lupeži namirišu šta ja sve imam, moj život više neće biti siguran. Pojaviće se neki pasji sinovi koji će me poslati na onaj svet. Eto, pogledaj Sendi. Tih šest hiljada dolara za jedno tako divno stvorenje! Pa svet se stvarno izopačio.

– Da li si ti svoj novac sakrio ovde negde u kući? – upitao je Holidej.

– Ne. Imam tu hiljadu dolara gotovine. Sve ostalo je u banci u Amarilu. Osim gotovine, niko ništa drugo ne može uzeti.

– Samo još mogu posegnuti za tvojim životom, Čede – reče Holidej ozbiljnim glasom. – Ima jako mnogo bandita, možeš se opeći prilikom kuvanja svoje tečnosti, možeš se razboleti. Da sam ja

na tvom mestu, razmislio bih o svemu tome, amigo.

– Sve je to tačno – promrmljao je Čed. – Napisaću testament. I to još koliko sutra. Ti ćeš mi pomoći u tome, sinko. Ti znaš da pisanje nije moja jaka strana. Znam samo da čitam, ali i to sa mnogo napora. Ti ćeš mi pomoći, Holideje, zar ne?

– Kako da ne, Čede...

Obojica su odjednom prekinuli razgovor i napregnuto oslušnuli. U mraku kao da je nešto šušnulo. A zatim je šum bio sve glasniji.

– Izgleda da će nam neko doći u posetu – reče stari Čed. – Ali to je samo jedan čovek. Možda je on jedan od onih koji su krenuli u poteru za devojkom!

– Sve je moguće – promrmljao je Holidej i proverio punjenje svoga revolvera. – Ne možemo ništa drugo, nego da sačekamo.

V

Jahač je izronio iz mraka. Holidej je povukao svoj revolver naviše tako da je bio siguran da će se on brzo naći u njegovoj ruci. Mora da je taj čovek ugledao vatru i uputio se ovamo kako ne bi morao da prenoći u žbunju. Nije moralo značiti da je to lovac na ljudske glave koji traži Sendi.

Kada je čovek na konju prišao bliže, i mesec je bio izašao iza bregova visoko i bacao je svoju svetlost na predeo.

Čovek je zauzdao svoga konja i podigao ruku prema obodu svoga šešira.

– Dobro veče – kazad je on. – Drago mi je da u ovom pustom kraju mogu

da vidim neke ljude koji se bave istim poslom kao i ja. To nije zabranjeno, zar ne?

Bilo je to uobičajeno pitanje kada se stigne na neko nepoznato imanje. Nije nikako ličio na nekog lovca koji se uputio nekim svežim tragom. Ipak, nešto je odavalo da od njega vreba neka opasnost. Pokušavao je da to prikrije svojim mirnim držanjem i osmehom na licu.

Čed je mahnulo rukom i uzeo bocu koja se nalazila na ivici bunara. Napunio je lonče.

– Ovo je dobrodošlica, mister!

Stranac je sjahao. Kretao se kao mačak koji vreba svoj plen. Holidej je to odmah uočio. Njegov osećaj ga sigurno nije izneverio.

– Stvarno je ovo dobar pozdrav! – rekao je stranac i izdahnuo vazduh pošto je otpio dobar gutljaj tečnosti u čaši. – Dozvolite mi da pogledam kakva je to vodica. Uzeo je bocu i pročitao natpis. – Nikada za ovo nisam čuo. Gde ste kupili tu đavolski dobru tečnost?

Gledao je u Holideja, jer je mislio da je on ovde gazda.

Holidej je pokazao prstom na starog Čeda.

– Ja sam ovde samo u poseti – objasnio mu je Holidej. – Isto kao i vi. Zato morate pitati ovog čoveka.

– Kupio sam je od jednog putujućeg trgovca – reče Čed. – Da sam znao da je to tako dobra stvar, kupio bih više boca.

– Upamtiću – rekao je stranac. – Mogu li da prenoćim ovde kod tebe na farmi?

– Nemam ništa protiv – mumlao je Čed ravnodušno. – Kazaću to svojoj kćerki kako bi stavila više šnicli u tiganj.

– Znači, pozivate me i da nešto pojedemo! – rekao je stranac. – Hvala vam.

– Dobronamerni gosti su nam uvek dobrodošli – rekao je Čed i osmehnuo se. – Kasnije ćete nam ispričati šta se dešava napolju u svetu. Mi ovde nemamo nikakvih vesti.

Stranac je uhvatio uzde svoga konja i odveo ga u koral. Holidej i Čed su zamišljeno gledali jedan u drugog.

– Šta ti misliš? – upitao je stari čovek.

– Nešto mi se čini da sam ga negde video – odgovorio je Holidej. – I to više puta!

– I meni pada na pamet nešto tako. Predstavićemo mu se i on će morati da kaže svoje ime. Možda smo pročitali negde njegovo ime na poternicama.

– Moguće je da je tako!

Sendi se pojavila na vratima kuće.

– Da li imamo posetu? – doviknula je ona.

– Upravo smo hteli to da ti kažemo! – zagraktao je Čed i Sendi je ponovo nestala u kući.

Stranac je baš tog trenutka skidao sedlo sa svog mrkova. Njegove oči su se suzile kada je ugledao Sendi. Nešto je bilo sumnjivo kod tog čoveka. To su

osetili i Čed i Holidej. Zašto se stranac trgao kada je ugledao Sendi?

– Imate lepu kćerku, mister – rekao je on.

– Imam, to je tačno. Ali ne za vas, momče. Hoću odmah da vas upozorim da se ne bi zaleteli i učinili neku glupost. Ovde pored mene sedi moj zet.

Stranac je klimnuo glavom prema Holideju.

– Svaka čast, mister. Mogu da vam čestitam. Pronašli ste jednu od najboljih nevesta u celom kraju.

– Ne samo u ovom kraju – odvratio je Holidej. – Uostalom, moje ime je Holidej, a moj budući tast zove se Čed Klemens. Devojka je Meri.

Bilo je to jedno od najčešćih imena. Možda bi ga ime Sendi podsetilo na nekog!

– Već sam shvatio šta želite – rekao je stranac. – Ja sam Džesi Džems. Nemojte se uplašiti mog imena.

Iznenadio se kada dvojici iskusnih starih lisica nisu zadrhtale ruke i noge. To je bilo ime koje je i svako dete u Sjedinjenim Državama znalo.

Čed i Dok su mirno klimnuli glavama.

– Džesi Džems, dakle! – reče stari Čed. – Već sam rekao Doku da ste mi odnekud poznati. I on je bio mišljenja da mu je vaše lice poznato. Pošto ni on ni ja nismo imali prilike da se sretnemo s vama, onda nam je palo na pamet da smo vas verovatno videli negde na poternicama. Interesantno je što smo se sreli, Džems. Na kraju krajeva, vi ste čuven čovek.

– Čuven i ozloglašen – reče Džesi Džems. – Međutim, ne treba da se bojite, Čede. Ja nisam došao da vas opljačkam.

– Ovde ne biste imali šta da opljačkate – reče Čed. Trenutno nemam novaca, a ni moj budući zet ne stoji bolje što se toga tiče, zar ne, Holideje?

– Džesi ne pljačka siromašne – odgovorio je Holidej. – O tome se svuda priča.

– Tačno je. Te priče su istinite – potvrdio je ozloglašeni bandit. – Nadam se da se i vi niste polakomili na nagradu, Holideje. Inače...

Odjednom je prestao da govori.

– Šta bi se dogodilo? – upitao je Holidej.

– Tada bih se ja pokazao sa moje neprijatne strane – odgovorio je Džesi Džems. – Ja sam dosad poslao na onaj svet već mnoge lovce na ucenjene.

– Na sreću, ja nisam lovac na ucjenjene osobe – kazao je Holidej i osmehnuo se.

– Na čiju sreću mislite, Holideje? Moju ili vašu? – upitao je Džems namrštivši se.

– Naravno, na vašu sreću, Džemse.

– Da li time hoćete da kažete da možete da me pobedite, Holideje? – upitao je okoreli bandit.

– Da, na to sam mislio – odvrati Holidej mirno.

– Za to biste morali biti jako brzi na oružju, Holideje! – frknuo je ozloglašeni bandit.

– Koliko brz, Džesi?

Bandit je skoro neprimetno spustio ruku i u njegovoj ruci se našao revolver. Kao neka čarolija. Ceŭ opasne gvoždurije bila je uperena u Holideja.

– Ovako brz, Holideje – rekao je bandit hladnokrvno. – Da li sada verujete da imate neku šansu protiv mene?

– Zaboga, ne – odvratio je Holidej.

– Pa to je neverovatno kako se tako brzo revolver našao u vašoj ruci! Hoćete li da mi odate taj trik?

Džems je još uvek držao revolver u ruci. Začudo nije ga vratio natrag u futrolu!

– Nema tu trikova, Holideje – rekao je. – To vam mora biti urođeno.

– Kako to?

– Ne treba da me zavaravate, Holideje! – uzviknuo je Džesi Džems. – A i ja ću prestati da se pretvaram pred vama dvojicom. Holideje, ti si isto toliko poznat kao i ja. Samo tvoje ime se nekom čudnom igrom sudbine ne nalazi na poternicama. A i u novinama niko ne piše o onome što si učinio. Ipak, ja sam čuo mnogo o tebi. Ti si najbrži revolveraš zapada koji se kreće kroz doline, brda i planine zapada. Nažalost, to su mnogi primetili tek kada je bilo kasno. Ja tu grešku neću napraviti. Zato sam i zadržao svoj revolver u ruci.

– A zašto nas odmah ne upucaš? – upitao je Holidej ozbiljno. Džems je odmahnuo glavom.

– Nemam nameru da vas sada pošaljem na onaj svet! – frknuo je on.

– To ću uraditi tek kada mi odate neke tajne. A ako budete razumni,

onda se može dogoditi da ne krenete na put bez povratka.

Čed i Holidej su pogledali jedan u drugog.

– Izgleda da nas je saterao u tesnac i da drugog izbora nemamo – rekao je Čed. – Tu mi ne možemo ništa da uradimo.

Holidej je razumeo šta je taj stari čovek hteo da kaže i u Čedovim očima je nešto sevnulo. Bio je to znak da je razumeo šta je Holidej hteo da kaže.

– Zašto se nisi odlučio da to uradiš posle večere? – upitao je Holidej. – Gladni smo.

– Meni ne smeta da vi o tome odlučite, Holideje. Ali ti ćeš pre toga morati da otkopčaš taj svoj lakirani pojas za revolvere. On ti nije potreban. Pusti ga da ti klizne niz noge i onda kada budemo ušli u kuću, Čed će te vezati za jednu stolicu. Da, Holideje, ja znam da si ti spreman da đavolski opasno iznenadiš protivnika. To sam saznao iz mnogih priča o tebi. Ti si stvarno interesantan čovek. Baš onakav kakav je meni potreban kao partner. Zato te i nisam odmah upucao.

– Primamljiva ponuda – reče Holidej. – Možda bih i prihvatio da budem tvoj partner ako mi kažeš šta ubuduće nameravaš da radiš.

– Mislio sam na to da je Čed Klemens jako bogat čovek i da je za njegovom tobožnjom kćerkom raspisana velika nagrada. Ona se zove Sendi Dikson i ona je iz Vilkoksa, zar ne? Sigurno se niste setili toga da ja znam sve!

– Ti si đavo, Džemse – reče Holidej.

– Ne pokušavaj da me prevariš, Holideje. Na takve trikove ja ne nasedam. Otkopčaj pojas za revolvere i vas dvojica krenite ispred mene u kuću. Za Sendi će to biti iznenađenje. Ali ne treba da se bojite za nju. Nisam još siguran da li ću dobiti tu nagradu za njenu glavu i da li mi je taj novac potreban.

Holidej je otkopčao pojas.

– Čudi me i to da si saznao za Čeda, Džemse – rekao je on. – Sigurno da ne postoji neki drugi čovek koji zna obe tajne.

– E, ja sam taj koji je otkrio tragove u Melrouzu! – reče Džesi Džems i isceri se. – Imao sam nameru da nađem Čeda Klemensa, velikog majstora viskija. U Amarilu sam saznao da firma „Stenton” plaća na njegov račun poza- mašnu sumu novaca svakog meseca. Doznao sam i to gde se nalazi taj stari lisac. Kada sam pre dva dana slučajno svratio u Melrouz, saznao sam za priču o Sendi Dikson. Slučaj je hteo da se ta dva konca spoje u jedan čvor. Sada u rukama imam dva dobitka. Ali još se nisam odlučio da li ću toj devojci Sendi staviti nož pod grlo. Nameravam da najpre uradim nešto lepo s njom. Suviše je lepa da bi otišla tako lako na onaj svet.

Holidej je pustio pojas za revolvere da padne. Prosto nije verovao da jedan Džesi Džems pravi takve greške i da sada misli da je on, Holidej, razoružan. Jer postoje i sakrivene stvari koje nekom mogu garantovano značiti da će se naći na „brdu čizama”.

Ovaj revolveraš je bio siguran u sebe. I najveća mana mu je bila što je tako uobražen i samouveren.

Čudno je bilo Holideju sve što je ovaj bandit dosad učinio, jer o Džesi Džem-su je čuo mnogo i ovaj revolveraš mu nije ličio na onog Džesi Džemsa kako ga je zamišljao. Čak i to prostačko cerenje je odudaralo od onoga što je Holidej čuo o Džesi Džemsu. Nešto tu kao da nije bilo u redu.

Uprkos pretnjama, Holidej nije bio zabrinut. I Čed je ostao miran.

– Ti, znači, želiš da dobiješ novac od mene, Džemse? – upitao je Čed. – Zar nije bolje da o tome porazgovaramo?

– To je dobra zamisao! – doviknula je Sendi iz kuće. Pojavila se na mesečini. Bila je gola kao od majke rođena.

Džesi Džems je okrenuo glavu i bacio pogled na divno telo mlade žene. Samo pola sekunde je to trajalo. Međutim, to je Holideju bilo sasvim dovoljno.

Džesi Džems je krajičkom oka primetio munjeviti pokret Holidejeve ruke i njegov revolver je zagrmeo istovremeno kada i Holidejov „deringer”.

Stari Čed je kriknuo. Bio je pogođen. Holidej je opalio još jedan metak iz svog „deringera” na Džesi Džemsa. Time je to tajno oružje bilo ispražnjeno.

Sagnuo se i dohvatio svoj „kolt”. Ali kada je uhvatio svoje niklovano oružje, primetio je da je Džesi Džems pao. Bandit je ležao na zemlji kao da je mrtav.

Holidej je pritrčao do njga.

– Sâm si kriv, Džemse.

– Holideje, dođi brzo! – ciknula je Sendi. Klečala je pored Čeda i nije znala šta da radi.

Holidej je pritrčao i uzeo starog čoveka u naručje. Uprkos svemu, on je primetio da je Sendi još uvek gola.

– Brzo u kuću! – viknuo je on. – Stavi vodu na peć da se greje.

– Njegov krevet nalazi se u ovoj susednoj sobi – objasnila mu je Sendi kada su stigli u kuhinju i već stavljala posudu sa vodom da se greje.

Holidej je stavio Čeda na krevet u sobi. Starac je stenjao. Krv je obojila crveno njegovu staru košulju. Holidej je stalno gledao u ranu koju je napravila kugla Džesi Džemsa.

Znao je Holidej šta treba da se uradi kako bi se spasio život starog čoveka. I on sâm se uznemirio iako je često viđao rane i spašavao živpte ljudima. Prvo bi trebalo zaustaviti krvarenje, a to je bilo jednostavno.

– Potraži čiste krpe, Sendi! – doviknuo je on.

Onda je pocepao čaršav i krpe stavio na grudi starog čoveka. Kugla je prošla kroz telo starog čoveka i nije se zadržala u njemu.

Svaka minuta je bila dragocena. Ako se zaustavi krvarenje, onda Čed ima šansu da preživi.

Sendi je bila okretna kao vidra! U njenim rukama se već stvorila boca sa viskijem.

– Zaboga, Holideje! – rekla je ona tužnim glasom. – Da li će ostati živ? Ako umre to će biti užasno! I to sve zbog moje gluposti.

– Nije potrebno da prekorevaš sebe – mrmljao je Holidej. – Ko zna šta bi se sve dogodilo da nismo sredili onog đavola!

Stari Čed je uzdahnuo. Otvorio je oči.

– Izgleda da sam još uvek živ – kazao je. – A već sam pomislio da je najzad došao kraj...

Njegova glava je ponovo klonula u stranu i ponovo se onesvestio.

Holidej i devojka su radili što su brže mogli. Pokušavali su da starom čoveku spasu život. Povremeno su pili viski iz boce. Nikom od njih nije ni na kraj pameti palo da nešto jedu, mada su prosto umirali od gladi.

– Džesi Džems! – prošaputala je Sendi. – Čula sam mnoge priče o njemu. Međutim, to su bili napadi na banke i na transporte novca. Priča se da nika-da nije napadao obične ljude.

– Možda je nagrada bila privlačna – reče on.

– Ali šest hiljada dolara nije ništa za jednog takvog čoveka koji je izvršio toliko velikih razbojništava!

– Čini mi se da si u pravu, Sendi. Nešto tu nije u redu.

Pogledao je u Čeda koji je prostenjao i pokrenuo se.

– On je dosta imućan čovek, Sendi. To je meni ispričao dok si ti bila u kuhinji. Zarađuje na tom viskiju. To je Džems saznao u Melrouzu. Takođe je tu saznao da je za tobom raspisana nagrada. Slučajno je naleteo na nas ovde.

– Možda je trebalo odmah da te upuca, Holideje!

– E, to mu možda ne bi uspelo. On je želeo da kao taoce koristi Čeda i mene da bi se domogao novca.

– A sada je mrtav.

– Za njega ćemo dobiti gomilu novca. Ne za mene nego za tebe, Sendi. Mislim da će biti najmanje deset hiljada dolara.

– Molim te, Holideje, da ne govoriš tako. Ti dobro znaš da ja mrzim to da neko ubije nekog i za to dobije još i novac.

– Tako isto mislim i ja.

Pripila se uz njega.

– Šta ćemo sada sa Džesi Džemsom?

– Sahranićemo ga.

– I ti ćeš javiti da je on mrtav?

– Da.

– Ličiš mi na nekog čoveka od zakona, Holideje.

– To nisam.

– Od čega živiš?

– Tu i tamo se kockam – objasnio joj je on. – Kada budem imao vremena, ispričaću ti sve.

– Kako je vreme brzo prošlo! Ja sam ponovo gladna, Holideje, a i ti si. Osta-ni ovde i ješćemo zajedno.

Otišla je. Čed je spavao. Holidej je otpio još jedan gutljaj iz boce. U kuhinji su zveckali sudovi. Sendi je ponovo, znači, spremala neki ukusan zalogaj za njih dvoje. Da se razume u to, pokazala je poslednjih dva dana. Sendi je stvarno bila divna devojka i Holidej se ponovo zamislio kako da joj pomogne! . Možda je najbolje da je zadrži pored sebe sve dok se ne razjasni šta to radi onaj šerif, lovac na ljudske glave. Ako

se to uopšte može razjasniti! Nije znao da je te večeri u gradiću Braunvudu hladnokrvno ubijen bandit Rik Flin. Ali taj čovek je imao pravo da bude izveden pred sud. Nije znao ni to, da trio hladnokrvnih ubica počinje veliki lov na Džesi Džemsa...

VI

Kada je zora već svitala, Holidej je izašao iz male kuće. Celu noć su naizmenično sedeli pored kreveta starog čoveka i izgledalo je da će Čed Klems uspeti da preživi. Garancija za to, bio je njegov dubok san.

Holidej se trgao kada je izašao u dvorište. Prišao je mestu gde se nalazio mrtav čovek. Njega tu nije bilo. Po tragu je poznao da se bandit uputio koralu sa konjima.

Znači, Džesi Džems nije bio mrtav. On se negde preko noći oporavio, otišao u koral i čak uspeo da osedla svoga konja.

Holidej je potrčao natrag u kuću. Njegova odluka je bila čvrsta. Sendi ga je uplašeno gledala.

– Šta ti je, Holideje? – upitala je.

– Džesi Džems je pobegao!

– Zaboga, pa zar je to moguće! Samo nam je još to nedostajalo. Uzjaši konja, Holideje, i pokušaj da ga stigneš i vratiš ovamo.

– To sam i mislio – odvrati Holidej. – Ali smem li da ostavim vas dvoje ovde same?

– Ne brini – odgovorila je Sendi. – Ja ću brinuti o Čedu.

– Neće joj biti teško – oglasio se Čed koji se probudio i čuo razgovor. – Kretni što pre, Holideje. Sada je najvažnije da stigneš Džemsa. Taj revolveraš je saznao mnogo o nama. On može da nam zakuva đavolski paprenu čorbu.

Holidej je mahnuo Sendi i mahnuo starom čoveku.

– Budite mi dobri, vas dvoje! – osmehnuo se on. – Ne verujem da je bandit odmakao daleko. Uostalom, teško je ranjen.

Zatim je istrčao napolje i uputio se u koral. Trag se jasno video u prašini. Vodio je prema jugu. Kao da je taj Džesi Džems imao neki cilj pred sobom!

Možda i nije bio tako teško ranjen kako je u početku izgledalo. Meci iz „deringera” nemaju tako veliku snagu da prodru duboko u telo čoveka. Možda su bandita samo izbacili iz borbe?

Međutim, tragovi su jasno govorili da Džesi Džems više nije imao snage, inače bi pokušao da sakrije tragove i da se uputi u Timber masiv i da se sakrije u kanjonima gde ni sâm bog ne bi mogao da ga pronađe.

Trag je bio takav da se lako moglo zaključiti da je jahač ispustio uzde i pustio konja da ga nosi kuda on želi.

Holidej ga je našao tek predveče. Konj je stajao pored jednog potočića, a Džesi Džems je ležao u travi. Izgledao je tako kao da su mu to poslednji minuti života.

Holidej ga je polako okrenuo na leđa.

Džesi Džems je bio živ. Otvorio je oči. Holidej mu je stavio bocu sa viskijem na usta. Ranjeni čovek je srknuo.

Holidej je zagledao dve rane. Nisu bile toliko opasne po njegov život, sem ako je pao sa konja. Odmah je Holideju bilo jasno jer je imao lekarskog iskustva. Te dve kugle su pogodile bandita i zabile se između njegovih rebara.

Džesi Džems se ipak nalazio na ivici smrti. Holideju je sada bilo jasno šta se dogodilo. Bandit se povratio od pucnjeva koji su ga onesvestili. Pokušao je da što pre stigne na neko sigurno mesto. Ni na kraj pameti mu nije bilo da ponovo napadne tog revolveraša Holideja.

Holidej će pokušati sve da spase život ovom čoveku. Ali nade je bilo malo.

Prišao je svom konju i uzeo svoju lekarsku torbu sa sedla. Kada se vratio, ranjeni čovek je bio zatvorio oči.

– Hej, mister Holideje – doviknuo je bandit. – Daj mi malo tu bocu! Jako mi se dopada taj viski.

Holidej mu je dodao bocu i Džesi Džems ju je uhvatio obema rukama. Bilo mu je teško da otvor prinese ustima, ali je uspeo. Pio je brzo. Kao da je mislio da mu je to spas.

– Zar si pomislio da ćemo pucati u tebe sve dok ne ispustiš dušu? – upita Holidej. – Ti bi sada trebalo da ležiš negde u krevetu i da pokušaš da se oporaviš.

– Izgleda da mi je došao kraj, Holideje!

– I meni se čini da je tako, Džesi. Da li si krenuo s nekim ciljem u ovom pravcu?

– Nekoliko milja odavde nalazi se jedan mali grad – kazao je Džesi Džems. – Video sam ga izdaleka dok sam jahao za vama. Ne znam kako se to „gnezdo” zove. Hteo sam u njemu da kažem o mom napadu na vas. Možda bi mi pomogli. Zar stvarno misliš da mi nema spasa?

Holidej je stavio novi zavoj na njegove rane.

– Možda ćeš i uspeti da se izvučeš, Džesi! Popij još malo viskija. Ja ću pokušati da ti izvadim kugle iz tela.

Bandit je ponovo nategao bocu. Njegovo lice kao da se malo zarumenelo.

Džesi Džems je teška srca dao bocu iz svojih ruku. Holidej je oprezno nasuo malo viskija u rane.

Holidej je imao često prilike da ovo radi. On je stavio lekovitu mast na rane i ponovo ih previo. Pomislio je na to da će Džesi Džems ipak uspeti da preživi.

– Bilo bi razumnije da si ostao na farmi, Džesi. Ali ti si se uplašio mene. Mislio si da ću ponovo pucati u tebe.

– To bi bilo sasvim razumljivo, Holideje. Tako je trebalo da se dogodi. I ti i ja smo bili svesni toga kada smo krenuli ovim putem.

– U pravu si – rekao je Holidej.

– Šta nameravaš da uradiš sa mnom, Holideje?

– Možda ćemo ipak postati partneri, Džesi.

Naravno da je to bila laž. Ali u ovakvim trenucima se ponekad mora i slagati kako bi se nekom olakšao položaj u kome se našao.

– I ja sam mislio da će tako biti – rekao je Džesi Džems. Govorio je sve tiše. Po očima mu se videlo da više nema snage. Holidej se ipak nije prevario. Život tog čoveka se polako gasio.

– Znaju li i drugi za Čeda Klemensa? – upitao je Holidej.

– Ne znam – prošaputao je Džems. – Pijani knjižar je možda rekao to i nekom drugom.

– Da li je on samo tvoj poznanik, ili možda i rođak?

– On je moj zet.

– Nisam znao da imaš sestru – reče Holidej. – A zašto ti jašeš sâm? Gde su tvoji prijatelji? Tvoj brat Frenk i mlađa braća?

Ranjeni čovek je uzdahnuo.

– Ja, u stvari, nisam onaj Džesi Džems na koga ti misliš; Holideje – prostenjao je on. – Sa ozloglašanim Džesi Džemsom nemam nikakve veze. Samo je ime isto. Ja se najčešće predstavljam kao Dvejn Vilson.

– Nešto mi je bilo sumnjivo – reče Holidej. – Priča se da Džesi Džems nikada ne jaše sâm.

– Sada ćeš moći da naplatiš dobru premiju – jedva je uspeo da izgovori ranjeni čovek. – Ti se možeš predomisli, Holideje. Potrebno je samo da mi smestiš u telo još jednu kuglu i da me odneseš u grad o kome sam ti pričao. Da sam ja na tvome mestu, ja bih tako uradio.

– Nemoj sada da misliš na to – pokušao je Holidej da ga teši. – Sada ti je bolje.

Džesi Džems je odmahnuo glavom. Osećao je dobro kako mu ponestaje snage.

– Ne treba ništa da mi govoriš, Holideje – dahtao je on. – Ja najbolje znam kako mi je. Eto, uzaludan je bio tvoj trud, ali to je stvarno lepo od tebe. Nisam siguran da bih ja učinio tako nešto.

Pokušao je još jednom da prinese bocu ustima. Međutim, njegove ruke su bile preslabe da bi uspeo.

Džesi Džems je iznenada sklopio oči. Na njegovom licu su pojavio osmeh. Holideju je bilo drago što mu je olakšao odlazak na onaj svet.

– Tako je to, Džesi – promrmeljao je on. – U ovom poslu se uvek gubi. Samo što vi, momci, to nikada nećete na vreme da prihvatite.

Zavukao je ruke u džepove mrtvog čoveka i našao razne papire na kojima je stajalo ime Džesi Džems. A mesto rođenja je bilo u Koloradu. Naravno da je to mogao biti i falsifikat. Holidej je našao i neke poternice za pravim Džesi Džemsom. Sličnost je bila velika.

Holidej se setio šta mu je Džesi Džems predložio. Da ode u grad koji se nalazi samo nekoliko milja odavde prema jugu. Tamo bi predao telo preminulog čoveka da bude pristojno sahranjen.

Sutra ujutru, Holidej bi se ponovo našao na farmi viskija. Tamo ga čekaju Čed i devojka.

Zašto da ne krene zaobilaznim putem? Možda će saznati nešto više o priči zbog koje je I krenuo u ovaj kraj!

Holidej je odlučio da tako uradi. Međutim, jahati sada, noću, ne bi bilo dobro, jer su konji umorni, a i njemu je bilo potrebno da se odmori. Najbolje je krenuti na put kada izađe sunce.

Njemu ni na kraj pameti nije palo da se u gradu Braunvudu nalazi gnezdo „ozloglašnog trija” hladnokrvnih ubica, lovaca na ucenjene ljudske glave.

VII

„Trio smrti” sačinjavali su šerif, njegova ljubavnica i otac ljubavnice, lupež kakav se retko sreće u životu. Zvao se Aleksander Slavcevski.

Njegova kćerka, jedna rasna crnokosa lepotica, zvala se Luna. Ona je, kao i njen otac, prošla u životu dosta i mnogi su se čudili zašto se odlučila za tog ružnog šerifa kad je u gradu bilo mnogo drugih ljudi koji bi joj pružili mnogo više od njega. Uostalom, šerif je imao bednu platu od šezdeset dolara mesečno.

Brajs Sevidž je ličio na sve, samo ne na lepog čoveka. Njegovo koščato lice je delovalo tako da je izgledalo kao da je skinuto sa glave nekog kostura, a njegove oči su ličile na dve sante leda. Stanovnici Braunvuda ga nisu voleli, ali su ga poštovali. Kao čuvar reda u gradu bio je dobar. Bio je strog i nepopustljiv. Ali to su mu opraštali pošto je u ovom, nekada divljem gradu, zaveo red i što se nisu bojali da će preko noći biti napadnuti ili opljačkani.

Nije bilo sumnje da je za to bio zaslužan šerif. Međutim, baš zbog toga je on postao meta mnogih razbojnika i revolveraša koju su dolazili sa strane u grad. Zašto su ovamo dolazili mnogi sumnjivi ljudi koji su želeli da se obračunaju sa šerifom?

Preksinoć se ponovo to dogodilo. Pojavio se neki revolveraš po imenu Rik Flin. Sada leži koju stopu ispod zemlje na „brdu čizama”. Sâm je bio kriv.

Šerifu se ne može ništa prebaciti. On je sasvim mirno pozdravio stranca kada je u salunu izbila svađa između tog nepoznatog čoveka i starog Aleksandera Barovskog. Zbog čega, to niko nije znao da kaže. Šerifu se učinilo da mu je nekako poznato to lice i to sa poternica. Momak je uhvatio dršku revolvera. Međutim, šerif je bio brži kao i uvek. On je bio neverovatno brz na oružju.

Kasnije se ispostavilo da je to Rik Flin koga su tražili u Arizoni zbog pljačke banke i ubistva. I šerif je ponovo zatražio naknadu za ucenjenog ubicu.

Niko u gradu nije ni pomislio da je taj obračun namerno izazvan i nisu znali da je većina kugli bila upućena iz zasede.

Luna Slavcevski je bila hladnokrvni ubica. Ona je ispalila metke iz svoje „vinčesterke” pre nego što je šerif izvadio revolver iz svoje futrole.

Međutim, to se desilo brzo tako da svaki svedok nije mogao da potvrdi šta se u stvari dogodilo.

Tako su nastajale legende.

Ozloglašeni trio lovaca na ucenjene imao je već nove planove. Čuli su iz Timberkrik kanjona da se Džesi Džems već nekoliko dana nalazi u Teksasu. Poslednji put je viđen u Melrouzu.

Bilo je negde blizu devet sati ujutru kada se Holidej pojavio u gradu.

Šerif, Luna i Aleksander nalazili su se na gornjem spratu zgrade u kojoj je napravljena kancelarija i mali zatvor koji, u stvari, i nije bio potreban jer se skoro nikada nije koristio.

Lakše slučajeve rešavao je šerif oštrim rečima ili pesnicama. Onaj koji bi normalno trebalo da se nađe u zatvoru već je ležao na „brdu čizama”.

Od ovog jutra, trebalo je da bude drukčije.

Pakleni trio je doručkovao. Nisu znali šta ih čeka. Obratili su pažnju na stranca na konju tek kada su čuli topot kopita.

Luna je prišla prozoru i kriknula.

– Ovo morate videti!

Dva čoveka su skočili i pritrčali prozoru. Kao omađijani su gledali u Holideja i u drugog konja na kome se nalazilo telo ubijenog čoveka.

– Taj čovek mi se ne dopada – promrmljao je Aleksander. – Mislim da je to lovac na ucenjene glave. Izgleda da je jako opasan. Treba da ga sredimo.

Luna se veselo kikotala.

– Ti opet vidiš duhove, tata. Svaki stranac je za tebe jedan opasan tip u kome vidiš našeg konkurenta. Moraš se smiriti.

– U pravu si, Luna – rekao je šerif. – Mi moramo najpre da čujemo šta će

nam taj čovek reći. Pretpostavljam da je stigao ovde da bi nešto opljačkao. U svakom slučaju, on tog čoveka nije ubio, jer inače se ne bi s njim pojavio ovde u gradu.

Popio je brzo još malo kafe, stavio ostatak hleba između zuba i otišao dole u kancelariju da dočeka tog neobičnog čoveka kako i priliči jednom predstavniku zakona.

Izašao je napolje kada je Holidej stigao.

Džordžijanac je u međuvremenu saznao ime grada, a bilo mu je poznato i to kako se šerif zove.

– Helo mister, šerife – pozdravio je Holidej učtivo. – Evo, doneo sam vam nešto.

Šerif je klimnuo glavom.

– Sevidž – rekao je on i dodirnuo rukom obod svog šešira. – Jeste li bili napadnuti?

Holidej je takođe rekao svoje ime.

– Ne – kazao je on. – Posvađali smo se.

– Onda ste znači vi njega ubili?

– Tako je.

– Nadam se da je to bilo u samoodbrani.

– Sasvim sigurno, šerife.

– Možete to i da dokažete?

Šerif se nije dopao Holideju. Osetio je neku odvratnost prema njemu koju nije mogao da objasni.

– Postoji jedna poternica, šerife.

Sevidž se uznemirio. Bilo mu je teško što ga je ovaj čovek pročitao. Pomislio je na Aleksandera. Ovog puta je njegov stari drugar izgleda bio u pravu.

Učinilo mu se da je sada neki strana grabljivica upala u njegovu oblast. Sada je trebalo da bude oprezan.

– Hm, da li ste sigurni da je to taj isti čovek koji se traži, Holideje?

Holidej je izvadio jednu poternicu koju je našao u džepu mrtvog čoveka.

– Tu nema nikakve zabune, šerife.

Polako je razvio poternicu. Pritom je pažljivo posmatrao lice šerifa. Jasno se videlo iz Sevidžovih očiju da se uznemirio. Jedino je njegovo lice bilo bezizražajno, a pogled hladan.

– Evo, pogledajte, šerife!

Holidej mu je pružio poternicu.

Šerif Brajs Sevidž je iznenađeno kriknuo. To je ličilo na neku vrstu psovke.

– Nema sumnje da se radi o Džesi Džemsu – rekao je Holidej. – Ja se u tome nisam prevario.

Šerif je gledao u papir. Izgleda da je čitao red za redom. U stvari, on je samo gledao u prazno i razmišljao. Kao da se nalazi u nekoj groznici.

Sto mu gromova! Samo mu je još to nedostajalo! Ali zasad nije mogao ništa da učini. Morao je dobiti u vremenu.

– Sve ću ja to ispitati, Holideje. Vi ste lovac na ucenjene bandite i želite nagradu?

– Nju ću sigurno i dobiti – potvrdio je Holidej. – Svakako ne ovde u ovoj oblasti, kako se meni čini. Meni je potrebna samo odgovarajuća potvrda od vas, šerife. Naravno, biće potrebno dosta vremena dok se to sve vlastima objasni.

Sevidž se iscerio.

– Da, ja to znam iz sopstvenog iskustva. Sada moram da pogledam čoveka.

Prišao je mrkovu i skinuo šatorsko krilo u koje je Holidej bio zamotao telo Džesi Džemsa.

Posmatrao je dosta dugo lice mrtvog čoveka sa svih strana.

– Izgleda da je to tačno, Holideje. Lice na poternici je kao njegovo. Imate li još neke dokaze da je to stvarno Džesi Džems?

– Našao sam razne papire u njegovim džepovima. Možete biti sasvim spokojni, Sevidže. Ovde nema razloga za bilo kakvu sumnju.

– Tako i ja mislim. Da li ste duže vreme tragali za njim?

– Nekoliko nedelja.

– Zašto je bio sâm?

– Oni su razbijeni. Morali su da beže kud ih noge nose. Njegov brat Frenk mi nije ni bio interesantan i zato sam krenuo za Džesijem. Nekako mi je bilo jednostavnije da njega uhvatim i, kao što vidite, to mi je i uspeo.

– Da li je bilo borbe?

– To nije izostalo.

– A vi niste pogođeni, Holideje! Onda ste stvarno imali sreće. Jer Džesi Džems je poznat kao proketo brz revolveraš.

– Ali ja sam bio nešto brži – rekao je Holidej. – Moram li još da brinem o njemu ili ćete vi obaviti sve formalnosti, šerife?

– Ja ću to sve srediti – mumlao je Sevidž. – Vi ćete se zadržati u gradu, zar ne?

– To još ne znam.

– Onda idite malo onamo preko u salun – kazao je Sevidž i pokazao rukom preko ulice. – Ovde drugog izbora nema. Mi imamo samo to jedino mesto zabave.

– Bolje jedno nego nijedno, šerife – odvratio je Holidej. On je dodirnuo prstima obod svoga šešira i pošao na suprotnu stranu ulice. Za sobom je vodio za uzde svog vernog Miga. Hteo je da ga veže za poprečnu gredu ispred saluna ali se predomislio i odveo ga u štalu koja se nalazila dvadesetak metara dalje.

Možda će za izvršenje njegovog nauka biti bolje da ostane duže u Braunvudu nego što je planirao. Na taj način može nešto i saznati.

Čed i Sendi mogu da ga čekaju još jedan dan. Sigurno im neće biti dosadno. Šta znači nekoliko dana u jednoj zemlji gde jahači ponekad nedeljama budu na putu, a da ne sretnu nijedno ljudsko biće?

Kada je Holidej izašao iz štale, mrkov sa mrtvim telom je još uvek stajao ispred zgrade šerifa. Taj revolveraš se sigurno uvukao u svoju kancelariju i pokušao da nekako pronađe razlog da ospori identitet Džesi Džemsa.

Bilo je čudno da se jednom šerifu sve to nije dopalo i da se zbog toga ljuti. Sigurno je bio ljut što mu je neko pred nosom ukrao plen.

Holidej se nasmejao. Tom šerifu je zagorčao život za izvesno vreme. Njemu nije bilo poznato da Holidej nije lovac na ucenjene. Takođe, nikada nije

za to naplaćivao nagrade. On je samo branio svoj život kada je bio napadnut ili u neželjenim obračunima.

Da li šerif naplaćuje za one koje tako nemilosrdno ubija? Holidej više nije hteo da razmišlja o tome. Zaželeo se svežeg doručka, tople kafe i brendija. A bio je i radoznao da li će u salunu doznati nešto novo što će biti važno za njega.

Kakav li je čovek taj šerif? Holidej nije mogao da se požali na to da je bio neučtiv prema njemu. Ipak, taj mu se čovek nije dopao. Iz njega kao da je izbijala neka hladnoća.

Holidej se odlučio da se drži kao da ništa nije primetio. Može se nekom naneti i uvreda ako bude pokušao da bude oštriji.

U salunu je seo za jedan sto odakle je mogao da vidi ulicu, a i šerifovu kancelariju. Jedna punačka žena ga je ljubazno poslužila.

Onamo preko je još uvek stajao konj sa mrtvim telom Džesi Džemsa.

Gde li je šerif Brajs Sevidž? Zašto se tako dugo zadržao u svojoj kancelariji?

Nije znao da je šerif sa još dve osobe razrađivao svoj plan.

Aleksander se smeškao. Luna ja stajala pored prozora i zamišljeno gledala dole na ulicu.

– Sada tek vidite da sam bio u pravu! – frknuo je on. – Taj revolveraš je naš konkurent. I, on je upecao najkrupniju ribu koja se pojavila u našim vodama. Morate se složiti s tim da mi ne treba tako lako da pređemo preko toga!

– Ni u kom slučaju – reče šerif. – Ali šta vi predlažete da uradimo? Ceo grad ga je video. Bilo je mnogo ljudi na ulici dok sam razgovarao sa Holidejem. Sada ne možemo tako jednostavno da ga uklonimo i zatražimo nagradu za učenjenog Džesi Džemsa. Ti na to nisi mislio, Aleksandere?

Stari đavo se iscerio.

– Postavićemo mu klopku, Brajse! U svakom slučaju, moramo biti oprezni. Čovek koji je pobedio Džesi Džemsa, mora da je opasniji od kobre.

– Već na prvi pogled sam to primetila – javila se Luna sa prozora. – Tada još nisam znala da je ubio Džesi Džemsa. U ovom slučaju to nije neki običan revolveraš kicoš kao što su bili oni s kojima smo ponekad imali posla. Kod njega moramo da izmislimo nešto naročito. Inače, nastradaćemo.

– Međutim, mi moramo da radimo brzo – rekao je šerif. – Taj čovek mora da nestane odjednom, isto tako kao što se iznenada i pojavio. Stanovnici grada će ga ubrzo zaboraviti.

– Onda mu daj potvrdu koju on traži – rekao je Aleksander. – On je već rekao da neće ostati dugo ovde kod nas. Potrebno je da se napiše da je on upucao Džesi Džemsa. O nagradi će se on kasnije pobrinuti. To je rekao tebi, Brajse. Mi smo slušali vaš razgovor sa prozora. Dobiće potvrdu i neka jaše što dalje da ga naše oči više ne vide. Naravno, ja ću se postarati o tome da ne ode daleko. A siguran sam da i u džepovima ima podosta dolara. U svakom slučaju, to će se isplatiti.

Sevidžovo čelo se nabralo.

– To mi se ne dopada, Alekse – rekao je on. – Stvar je zamršena. Mi ne možemo da kažemo da je neko od nas ubio Džesi Džemsa.

– A zašto ne bi? – upitao je stari čovek. – Da li se sećaš da je iko ikada pitao za svedoke kada smo naplaćivali ono što smo zaslužili? Jednostavno šaljemo dokaze u Fort Senger i stvar je time već završena.

Sevidž je odmahnuo glavom.

– Kod Džesi Džemsa je nešto drugo – promumlao je on. – To nije neki nepoznati bandit za koga niko ništa i ne pita. On je jedan od najvećih neprijatelja Sjedinjenih Država. Njegovu smrt će štampa objaviti kao senzaciju. Pojaviće se ovde novinari i reporteri. Čak će verovatno i država tražiti da se izvrši ekshumacija njegovog leša radi utvrđivanja uzroka smrti. Mi moramo do poslednjeg detalja da kažemo kako smo uspeali da ubijemo Džesi Džemsa. Naravno da će se pitati i građani, i oni će reći da su videli nekog čoveka koji je na konju doneo mrtvo telo Džesi Džemsa i da se taj čovek zove Dok Holidej. Šta drugo da vam kažem?

– Ali da Holidej mora umreti, to je jasno – uzela je u zaštitu svoga oca Luna. – Zašto ne priredimo nešto što će zavarati sve? Jedna kugla iz zasede i stvar je gotova. Reći ćemo da je to uradio neki prijatelj Džesi Džemsa iz osвете.

– Ali onda nećemo dobiti nagradu – mrmljao je Aleksander. Luna je slegla ramenima.

– Tata – rekla je – zar ti više ne veruješ svojoj kćerki?

Stari lupež se osmehnuo.

– I kakav plan ima moja kćerkica u svojoj lepoj glavi?

– Isto onako kao što smo dosad radili – odgovorila je Luna. – Holidej mora umreti i to vrlo brzo. Drugog izlaza nema. Ako bude nevolje, izmislićemo pokušaj silovanja. Svako će imati razumevanja za to, Brajs. A kada Holidej bude mrtav, naći ćemo neku poternicu na kojoj se nalazi čovek sličan njemu. Niko u to neće posumnjati.

– A kako ćemo dobiti premiju za Džesi Džemsa?

– Sasvim jednostavno – odgovorila je Luna. – Tu ćemo morati da pozovemo nekog čoveka iz Timberkrik kanjona. Taj Rodžer Klark bi bio najpogodniji. Izmislićemo neku dobru priču. Evo, da je Džesi Džems stigao u kanjon i da je hteo Monik da koristi kao taoca. Bilo bi to strašno za milosrdne sestre da je taj okoreli zločinac uspeo da to uradi. Međutim, pošteni Klark je odlučio da se suprotstavi banditu i da ga ubije. U takvu priču će svako poverovati. Pogotovu što je Monik žena kojoj svi veruju.

Šerif i stari revolveraš Aleksander su se iscerili.

– To je dobra zamisao – rekao je Sevidž. – Znači, kada je taj Rodžer Klark bio na putu ovamo kako bi predao šerifu mrtvog bandita, napao ga je Holidej, koji je posle toga došao ovamo i tražio nagradu za učenjenog bandita. Ali ja sam slučajno saznao pravu isti-

nu. Kada sam to rekao Holideju, on je potegao revolver. Na svu sreću ja sam i ovog puta bio brži.

– Kao i uvek – reče Aleks. – Međutim, ovog puta sve mora sto posto da se slaže. Taj revolveraš kao da ima đavola u telu.

Luna se pakosno smejala.

– Mogu već sada da mu smestim u telo smrtonosnu kuglu – rekla je. – Eno ga tamo sedi pored prozora kao neka meta koja se ne može promašiti. Mi stvarno možemo to da završimo u roku od pola sata. Da, moramo to završiti što pre. Jer u tom slučaju on neće imati priliku da mnogo razgovara sa ljudima. Evo, sada nema nikog osim njega u salunu. Upravo je Peti primila poruku. Ona mu je donela pivo i otišla u kuhinju da mu spremi doručak. Sigurno će se tamo dugo zadržati. Mi znamo kakva je ona u takvim slučajevima. Prema stranim ljudima je jako ljubazna. To je radoznala žena koja želi od njih da sazna šta se radi izvan ovog grada. Kroz pola sata će mu doneti sve što je tražio. Kada bude doručkovao, ti ćeš preći onamo u salun kao da ćeš mu predati potvrdu. Zavući ćeš ruku u džep svoje jakne i izvadićeš revolver. Istog trenutka, ja ću pucati odavde iz svoje „vinčesterke”. Tu nema promašaja.

Gledala je radoznalo dva čoveka ispred sebe. Oni su potvrdno klimnuli glavom.

– Mene jedino brine to što će Monik tražiti jedan deo nagrade, bar polovinu – mumlao je Aleks. – Čak mislim

da može doći do nekog nesporazuma između nas i nje. Sigurno će tvrditi da smo mi ispraznili džepove te dvojice, što je uvek ona činila.

– Stavićemo nekoliko novčanica u džepove te dvojice – rekao je Sevidž.

– Najvažnije od svega je to da mi u sledećih tridesetak minuta uradimo ono što smo smislili. Ili pak imate neke primedbe?

Njih dvoje su odmahнули glavom.

– Holidej mora bilo kako nestati sa pozornice – zabrundao je Aleksander.

– Mi ne smemo trpeti konkurenta u našoj oblasti. Zar da nam neki stranac odnese ispred nosa najkrupniji zalogaj? Ako ostane u životu, može nam napraviti grdne teškoće. To nikako ne smemo da dozvolimo!

Neko je kucao na vratima zadnjeg dvorišta. Sevidž je prišao i stavio ruku na kvaku.

– Ko je? – upitao je on.

– Rodžer Klark – čulo se sa druge strane. Njegov glas je bio tih i kao da nije želeo da dođe u šerifovu kancelariju sa ulice. – Otvorite brzo. Jako je važno!

Čovek o kome su samo koji minut ranije pričali, ušao je unutra kada je Sevidž otvorio vrata.

Rodžer Klark je bio čovek koji je radio kod Monik u Timberkrik kanjonu kao farmer. To je bilo svakako potrebno, pošto su se oko manastira nalazila polja gde su gajene kokoške i krave. To je bilo tako udešeno kako bi se prikrile neke druge stvari. Monik je mislila na sve! Zato je i dovela farmera.

A to, da je on za vreme rata bio jedan od najozloglašnijih begunaca koji je čuda činio, znali su samo Monik i on sâm. U to vreme se drukčije zvao. To svoje tadašnje ime kao da je već i zaboravio.

– Kako si, Rodžere? – upitao je Sevidž mrzovoljno. Nije mu odgovaralo što se pojavio baš sada kada su pripremili nešto jako važno. – Zašto si došao sa zadnje strane kuće?

– Zato što nisam želeo da me neko vidi – objasnio je Klark. – Do đavola, zašto me gledate tako čudno? Zar ne vidite da sedite na buretu baruta?

Njih troje su se pogledali. Nestrpljivo su čekali da čuju kakvu vest im donosi ovaj čovek.

– Kaži brzo, Klark! – reče Sevidž ljutito. – O čemu se radi?

– Monik me je poslala – objasnio je Klark. – Pita da li ste čuli nešto o Džesi Džemsu?

– Eno ga tamo na konju – rekao mu je Sevidž. – A Rik Flin već leži na brdu čizama. A sada mi kaži šta ti to znači da sedimo na buretu baruta?

– Čini mi se da znam šta se dogodilo. Juče sam bio malo na toj „viski farmi”. Prema onome što sam čuo, vi zaista sedite na buretu baruta, a i mi u kanjonu takođe.

– Do đavola, Klark! Kaži već jednom. Mi i sami znamo da se dogodilo nešto što nam odgovara. Šta je bilo na „viski farmi”?

– Čovek koji je ubio Džesi Džemsa, zove se Holidej.

– Mi to znamo. Holidej sedi onamo preko u salunu. Kakve to veze ima?

– Džesi Džems je tamo ubijen. Kako se to dogodilo, ne znam tačno. Čed i devojka nisu hteli ništa da mi odaju. Čuvao sam se toga da postavljam razdoznala pitanja. Pravio sam se da ne znam ništa.

– Poludeću, Klark. Zar ne možeš najzad da se pribereš? – prostenjao je Sevidž. – O kakvoj to devojci govoriš?

Rodžer Klark je udahnuo vazduh. Znao je da to ne može da objasni sa nekoliko rečenica.

Luna je stala između njega i šerifa. Osmehnula se Rodžeru Klarku i potapšala ga smirujuće po ramenu.

– Sada ćeš odgovarati samo na moja pitanja, Rodžer – rekla je ona. – Dakle, kakva devojka?

– Zove se Sendi Dikson.

– I ona je Holidejeva devojka?

– Tačno tako.

– Otkud to znaš?

– Monik mi je to kazala. Sendi Dikson je iz Vilkoksa. Tamo je za nju raspisana nagrada od šest hiljada dolara. Ne od strane zakona, već je to učinio jedan bogati čovek privatno.

– I Holidej je njen zaštitnik?

– Tako izgleda. Međutim, Monik misli da se iza toga nalazi nešto drugo. To treba da vam kažem. Vi morate nje da se čuvate. On je jedan neobično opasan tip.

Luna je zadovoljno klimnula glavom. Pred njenim očima se polako stvarala slika o svemu što se dogodilo.

– Znači Holidej je doveo devojku na farmu Čeda Klemensa – rekla je ona. – Tamo se pojavio Džesi Džems i Holidej ga je ubio.

– Mora da je bilo tako – kazao je Klark koji se sada smirio. Bilo mu je lakše kad mora da odgovori samo na jedno pitanje.

– I sada je Holidej doneo mrtvog čoveka ovamo. Zašto je to učinio, Rodžer?

– Ja mislim da to može biti neka klopka – odgovorio je Klark.

– Otkako sam čuo za obračun na farmi, ja sam razmišljao. Zašto nisu tamo sahranili Džesi Džemsa? Uostalom, odande dovde potreban je jedan čitav dan jahanja. Nijedan normalan čovek ne bi prevalio toliki put samo da bi doneo jednog mrtvog čoveka. Zato ja mislim da je Holidej za to imao neki poseban razlog. Došao je da nešto sazna.

– Ja sam sve vreme to pretpostavljao – rekao je šerif. – On hoće da nam pokvari posao.

Rodžer Klark je odmahnuo glavom. Pogledao je u Lunu kao da je hteo da kaže da šerif nije to dobro razumeo. Ali Luna je shvatila šta je hteo da kaže.

– Rodžer misli na nešto drugo, Brajse. Zar ne, Rodžere?

Klark je klimnuo potvrdno glavom.

– Tako je. Mislim da Holideju uopšte nije bilo potrebno da ovamo donese Džemsa. Premiju bi i onako dobio. I Monik je takođe rekla da je čula mnoge priče o Holideju.

– Sada je dosta pričanja! – viknuo je Sevidž. – Nešto se mora preduzeti. I to

odmah. Klark, ti ćeš odjahati natrag u kanjon i o tome ćeš obavestiti Monik. Kaži joj da sam ja uzeo stvar u svoje ruke. Aleks će te pratiti izvestan deo puta. Da li si me razumeo?

Stari lupež je klimnuo glavom.

– Naravno, gazda. Otići ću malo u posetu „viski farmi”. Moramo je razgledati. Imam osećaj da nam se nešto gadno kuva. Kao da je to neka zavera protiv nas.

– Miriše na to.

– Ali ona će se uskoro raspasti kao mehurić sapuna na vetru – cerio se stari čovek. – Nadam se da ćete se vas dvoje snaći ovde i bez mene?

Luna je prišla ormanu sa oružjem i uzela jednu „vinčesterku”.

– Da li sam nekada promašila, oče?

– Nisi. Uostalom, ja sam te učio da pucaš. Ti si bila učenica kakvu bi svaki učitelj samo poželeti mogao.

Podigla je oružje i nanišanih jednu određenu tačku. Bio je to jedan deo Holidejevog tela na drugoj strani ulice u salunu pored prozora.

– Ne – rekla je ona i spustila pušku.

– To moram da sredim kroz spavaću sobu. U tom slučaju, dobiće metak baš u srce.

Govorila je tako mirno kao da se radi o zecu ili nekoj drugoj životinji za vreme lova. Mnoge je ona na taj način ustrelila iz zaklona. Ni Holidej nije imao nikakvu šansu protiv nje.

– Hoćete da ga ubijete? – upitao je Rodžer Klark zbunjeno. – Monik o tome nije rekla ništa.

– Ovde u gradu sam ja gazda, a ne Monik – viknuo je Sevidž na njega.

– Hajde, nestani odavde isto tako tajno kao što si i došao. I nemoj više da postavljaš tako neobična pitanja. Mi zaista svi sedimo na buretu baruta. Ali ćemo ugasiti fitilj pre nego što ono eksplodira. Aleks, ti ćeš usput objasniti Rodžeru neke stvari koje će konačno prodreti kroz njegovu tvrdu lobanju do mozga. A Monik ne treba da brine. Mi ćemo srediti stvari onako kako njoj odgovara.

Luna je stavila obe ruke na ramena Rodžeru Klarku i pogledala ga.

– Brajs zaista misli ozbiljno ovo što je rekao, Rodžeru – prošaputala je ona. – Ti si i sâm zaključio da Holidej predstavlja veliku opasnost za nas. Zato i ne smemo da mu dozvolimo da povuče prvi potez. Zar ne shvataš to?

– Shvatam. Vi radite kako mislite da morate.

– Ja ću sada odneti mrtvog čoveka – rekao je Sevidž. – Luna, verujem u tebe, kao i uvek. Za pola sata otići ću kod Holideja u salun. Istog trenutka kada stavim ruku ispod jakne, ti ćeš pucati.

– Sve je jasno, Brajs – nasmejala se ona. – Otkud mi to treba da gubimo reči na tome?

– Zato što se sada radi o neobičnom slučaju – rekao je Sevidž. Obukao je svoju crnu jaknu koju je sa zadovoljstvom nosio, jer je bio ubeđen da mu ona pomaže da ga građani još više poštuju.

Klimnuo je glavom ostalima, uzeo savijeni papir sa stola i stavio ga u džep jakne.

– Onda, videćemo se – rekao je i izašao napolje.

Iz nekih kuća ljudi su ga propratili mračnim pogledima. Bili su to muškarci i žene koji su od pre izvesnog vremena sve više sumnjali u poštenje šerifa.

Jedan od njih, vlasnik prodavnice široke potrošnje, Hit Dotson rekao je svojoj ženi – Opet isto, Rouzi.

Ona ga je zabrinuto pogledala.

– Da li ti misliš da će on ubiti i tog stranca, Hite?

– Ja u to ne sumnjam, Rouzi. Uvek kada obuče crnu jaknu, posle toga sledi sahrana. Poslednju je imao pre dva dana.

Rouzi je uzdahnula. Bila je zabrinuta.

– To se neće dobro završiti, Hite.

– S druge strane, radi se o banditima koji bi i inače završili na vešalima.

– Nisu svi bili banditi, Hite – promrmljala je Rouzi. – To što je stajalo na poternicama, ne mora da znači da je bilo tačno. Uostalom, tim ljudima se morala pružiti prilika da kažu svoje mišljenje. U nekim slučajevima se pred sudom utvrdilo da su bili gonjeni i oni koji su nevini i da su bežali samo od straha pred zakonom.

– To je tačno, Rouzi – rekao je on i nakašljao se. – Naš Gregori bi i sada bio živ da se poverio zakonu. Šta mu sada vredi što se kasnije ustanovilo da nije kriv?

Ona je obrisala suze iz očiju.

Šerif Sevidž je na suprotnoj strani ulice uhvatio uzde konja i odveo ga do stolara koji pravi mrtvačke sanduke.

– On je kao neki grobar – reče Hit Dotson.

– I kao neki dželat – uzdahnula je Rouzi. – Čudno je da nikada nije uhapšio nekog od tih bandita.

– U tom slučaju on ne bi dobio premiju, Rouzi.

Oni nisu bili jedini ljudi u gradu koji su tako mislili. Međutim, niko se nije usudio da to javno kaže.

VIII

Holidej je takođe posmatrao Sevidža. I njemu je on ličio na nekog vesnika smrti. I osetio je da se nešto loše sprema. Nije verovao u trenutno primirje.

Video je kako je Brajs Sevidž zastao ispred jedne drvene šupe i kako je odmah iz nje izašao neki čovek u plavom farmerskom odelu. Došla su još dvojica i uneli leš unutra.

Šerif Brajs Sevidž se vratio i uputio se prema salunu. Holidej je još uvek bio zauzet time da dovrši svoj obilan doručak. Krčmarica je rekla nekoliko uobičajenih pozdrava, ali Holidej nije hteo da počne razgovor s njom. To se izgleda nije dopalo toj dobroćudnoj ženi.

Kada je Sevidž ušao unutra, Holidej je bio jedini čovek u salunu. Šerif je prišao stolu.

– Doneo sam potvrdu – rekao je on.

– Pretpostavljam da premiju nećete brzo dobiti. Kod tako čuvenih lično-

sti, sigurno će se narediti da se izvrše izvesna proveravanja. Koliko se meni čini, biće tu velike gužve.

– I ja tako mislim – osmehnuo se Holidej. – Međutim, ja mogu da čekam. Zar ne morate da napravite zapisnik sa mojom izjavom, šerife?

– To ću i učiniti – odvratio je Sevidž. – Ako ste gotovi sa doručkom, onda možemo da pređemo onamo preko, u moju kancelariju.

– Sedite još malo, šerife – reče Holidej. – Bilo mi je potrebno dosta vremena da savladam to brdo od doručka. Krčmarica je ozbiljno shvatila to što sam rekao da sam gladan kao prerijski vuk.

Brajs Sevidž je oklevao. Bio je nervozan. Nije znao šta da uradi. On je sve to zamislio sasvim drugačije.

Sada je Luna sigurno već stavila kundak puške na rame i nanišaniila Holidejovo srce. Da li se njen kažiprst već dopola iskrivio? Samo delići sekunde delili su Holideja od večnosti.

Ali da li je bilo tako? Brajs Sevidž se isprečio na njenom putu. Pokušao je da izračuna kakav je ugao između njega i spavaće sobe.

Bilo kako bilo, tek nije krenulo dobro. On je pokrivao Holideja svojim telom. Bilo je važno da sedne tako da se ne nađe blizu prozora.

Ali on je došao da izazove Holideja kako bi on napravio neki neoprezan pokret. Da li je moguće izazvati jednog takvog momka koji je hladnokrvno doručkovao kao da se ništa oko njega ne

dešava i da mu ne preti nikakva opasnost?

– Možete mi postaviti još neka pitanja, šerife – rekao je Holidej bezbrižno. – Uštedećemo jedan drugom vremena. Sevidž je uzeo svoju stolicu i namestio je. Polako je seo. Pomislio je da Holideju da potvrdu. Onda će Luna pucati. A on će zatim izvući Holideju revolver iz futrole i opaliti metak pre nego što se pojave radoznali ljudi.

Da, sada je bila najpovoljnija prilika da likvidiraju Holideja. Kasnije niko neće moći ništa da kaže. Prozor će naravno biti razbijen, ali će objasniti ljudima da je to kugla iz Holidejevog revolvera koja je za dlaku promašila hrabrog šerifa.

– Hoćete li sada potvrdu, Holideje? – upitao je Brajs Sevidž. To pitanje mu je nekako prebrzo prešlo preko usana.

Holidej je odmahnuo glavom.

– Ima vremena, šerife – rekao je on. – To ćemo kasnije sve srediti u vašoj kancelariji.

Sevidžova ruka je već bila na pola puta prema unutrašnjem džepu jakne.

Međutim, zastao je.

Holideju nije promakao taj pokret i bio je jako oprezan. Nešto tu kao da nije bilo u redu!

Iza šanka su se otvorila vrata i iz kuhinje je izašao barmen saluna Fred Jork.

– Dobro jutro – pozdravio je on dvojicu za stolom. – Treba li da vam nešto donesem, šerife?

– Da, Fredi. Viski.

Barmen je napunio jednu čašu i doneo je na sto.

Šerif je otpio gutljaj. Njegova ruka nije bila mirna. Holidejevom oštrom oku to nije promaklo. On je pazio na najmanju sitnicu.

Izgleda da je Sevidž skoro izgubio živce. Osećao se đavolski loše. Nije nikako mogao da izazove ovog hladnokrvnog čoveka da učini nešto što bi mu dalo povoda da dođe do obračuna. Holidej je bio suviše lukav da bi naseo tako jeftinim trikovima. Šerif je najзад shvatio da to neće biti lak zalogaj.

Ubistvo se ipak mora odložiti. Sada se nikako nije moglo preduzeti nešto. Nadao se da je to i Luna shvatila. Nije više bilo potrebno da vreba.

U salunu su se pojavili prvi gosti. Bili su to ljudi iz grada. Izgleda da ih je radoznalost namamila ovamo. Bili su sigurni da će se opet nešto dogoditi. Salun se polako punio. Holidej je zamolio barmena, vlasnika saluna, da donese bocu.

– Vi ste moj gost, šerife – rekao je on.
– Ne mogu sâm da proslavim moj veliki uspeh. Barmene, dajte piće ljudima na moj račun.

Ljudi su ga gledali zbunjeno kao da nisu znali čije je mrtvo telo doneo u grad.

– Ako neko još nije čuo – uzviknuo je Sevidž – Holidej je doneo u grad mrtvog Džesi Džemsa.

Čuli su se uzvici čuđenja. Na licima ljudi ogledalo se nepoverenje.

Sevidž je pocrveneo u licu. Taj đavo Holidej! Ako ovako nastavi, uskoro će imati ceo grad na svojoj strani.

Da li je već predosetio da se radi o njegovoj koži?

Šerifu Sevidžu je sada bilo jasno da je Holidej došao u grad sa nekom određenom namerom.

Taj čovek svakako mora umreti! U Sevidžovoj glavi je stalno bubnjalo: „umreti, umreti, umreti!” Jednostavno ga treba ukloniti sa ovog sveta. Postoji još samo jedna mogućnost, da ga namami u kancelariju gde će biti likvidiran. Mora ga odvesti onamo, jer će inače taj revolveraš steći još više prijatelja. A to se svakako moralo izbeći.

Sto mu gromova! On sebe ovde prikazuje u najboljem svetlu. A nije napravio ni najmanju grešku. Kako se samo smeška ljudima kojima je ponudio piće! Krenuće u pakao pre nego što je mislio!

Dok su se u glavi šerifa Sevidža valjale tmurne misli, on se smeškao. Znao je da ga posmatraju. Svaki njegov pokret.

Na kraju krajeva, svi su ovde znali da mora doći do obračuna revolverima. Poznali su to i po tome što je šerif obukao svoju crnu jaknu.

– Predlažem sada da mi polako krenemo u moju kancelariju i da sredimo što imamo oko tih papira – reče Sevidž jako glasno kako bi i ostali čuli. – Posle toga možete da slavite svoj uspeh kako vam srce želi.

Holidej se osmehnuo.

– Da, možda je tako najbolje, šerife – kazao je on. – Najpre rad, a potom zadovoljstvo.

Ispraznio je čašu i ustao.

– Račun ću platiti kada se budem vratio, Fredi – doviknuo je on prema šanku. – Vi možete mirno da date još pića na moj račun. Ja ću sve da platim.

Ljudi su podigli čaše u znak zahvalnosti.

Šerif Sevidž osećao se kao da ga je neko udario maljem po glavi. On je mahnuo neupadljivo prema prozoru iza koga se zavesa lako pokrenula. Sada Luna sigurno zna da treba da se uzdrži i da se pritaji. Međutim, bio je siguran da je njegova verenica i bez toga shvatala šta se dogodilo. Bila je dovoljno lukava, u to Sevidž nije sumnjao.

Dva čoveka su ušli u kancelariju i Sevidž je seo za svoj teški pisaći stol.

Uzeo je papir, mastilo i pero i počeo da piše. Pritom je svaku reč čitao poluglasno. Bile su to uobičajene rečenice. Njima se tvrdilo da je Holidej doneo u Amarilo ubijenog bandita Džesi Džemsa i predao ga šerifu Brajsu Sevidžu. Zatim je na drugom papiru napisao Holidejovu izjavu. Ona je sadržala istinu. Da je u divljini Teksasa posle duže potere došlo do oružanog obračuna u kome je Holidej ubio Džesi Džemsa.

Sevidž je savio oba papira i pružio ih Holideju preko stola.

– Time je sve završeno, Holideje. Šta sada nameravate?

Holidej je stavio papire u džep.

– Moram još da platim svoj račun u salunu – rekao je on. – Ako mi novčanik dozvoljava, častiću još. Hoćete li sa mnom?

– Imam još nešto da uradim – reče Sevidž. – Verovatno ću doći kasnije.

– U to vreme, ja verovatno već neću biti tu.

– Imate li neku novu poternicu u vidu?

– Za sad ne, šerife.

Sevidž se kiselo osmehnuo. Moraće izvesno vreme da prekine prljavi posao kojim se bavi. Bio je siguran da Holidej čeka da on načini neku grešku i da napadne. Međutim, to zadovoljstvo mu šerif neće pružiti. Gluposti neće biti.

– Želim vam i dalje mnogo uspeha, Holideje.

Holidej se vratio natrag u salun. Ljudi su ga pozdravili glasnim „helo mister”. Došle su nove runde pića. Holidej je stalno častio.

Viski je odvezao jezike. Holidej je slušao primedbe na račun šerifa.

– Imate li vi nešto protiv vašeg šerifa? – upitao je Holidej čoveka koji je stajao pored njega.

– Ah, nemamo – odgovorio je čovek. – Sevidž je u redu. On je poubijao mnoge bandite i tako je grad ostao čist. Samo, mislim da ponekad preteruje svojom agilnošću.

– Sve on to radi zbog zelembaća – umešao se jedan drugi čovek u razgovor. On je već bio dosta popio i pustio jeziku na volju da kaže što želi. – Verujte mi, Holideje, tako je. On, njegova ljubavnica i njegov budući tast Aleks

su jedna banda. Oni rade ruku pod ruku. Odavno tu stvari nisu u redu.

I drugi ljudi su prišli Holideju i onom čoveku koji je govorio.

– Pitam se zašto je taj stari lupež pre sat vremena tako naglo odjahao. Verujem da on i njegova kćerka imaju Sevidža u rukama i šerif igra onako kako mu oni sviraju. Kažem vam da tu nešto nije kako treba.

Pogledao je unaokolo, ali mu niko nije protivrečio.

– Ja mogu nešto da vam ispričam – javio se neki stari čovek. – Nedugo posle Holidejovog ulaska u salun, došao je taj farmer iz Timberkrik kanjona, Rodžer Klark. Svog konja je ostavio daleko napolju izvan grada i ostali deo puta prevaleo pešice. Šunjao se kao da ne želi da bude primećen. Hoćete li da znate u koju kuću je ušao? U šerifovu kancelariju, ljudi. I to kroz zadnja vrata. U to vreme u kući su se nalazili šerif, njegova verenica i stari Aleks. On je kasnije izjahao iz grada. A i čovek iz Timberkrik kanjona je krenuo na put. Ja se pitam šta to treba da znači!

Holidej se uznemirio. Setio se starog Čeda i Sendi koji su sada sami na farmi.

Mora što pre da se vrati natrag. Vrebajuće oči šerifa mu nikako nisu izlazile iz glave. Već ranije je primetio da se sprema neka oluja. Taj osećaj je bio sve jači u njemu.

Morao je da se vrati na „viski farmu”. Svaki minut mu je dragocen.

– Timberkrik kanjon? – upitao je on. – Šta je to u stvari? Čuo sam negde to ime.

Najpre je o tome govorio bandit Dvejn Roberts. Njegove zadnje reči su bile: „Ja sam samo hteo u Timberkrik ka...”!

Posle toga mu je mis Harmond ispričala o tom starom manastiru koji potiče još iz doba naseljavanja.

– U Timberkrik kanjonu žive milosrdne sestre – objasnio mu je jedan čovek. – Priča se da one čine mnoge dobre stvari. Pomogle su nekim jadnim ljudima da stanu na svoje noge.

Kod Holideja u mozgu je sevnula varnica. Jedan nevidljivi krug se zatvorio pred njegovim očima.

Odjednom mu je sve bilo jasno.

– Potrebno je samo da jašeš pravo na sever. Do tamo ima otprilike dva dana jahanja! Na pola puta do kanjona nalazi se jedna mala farma. Tamo, na granici između trnovitog žbunja i Timber masiva. Hoćeš li da ideš tamo, Holideje?

– Nameravam – odgovorio je Holidej.

– Taj kanjon je cilj moga putovanja.

Rekao je to namerno i platio račun. Onda je krenuo. Kada je izašao na ulicu, primetio je neki pokret iza prozora šerifove kancelarije. Šerif i njegova verenica Luna za koju je tek sada čuo u salunu.

Izgleda da se ovde ne radi samo o šerifu, nego je to jedan đavolski opasan trio. Trio lovaca na ucenjene ljude. Holidej je sada znao skoro sve.

Nije mu bilo prvi put da se sretne sa ljudima kojima je bilo zanimanje: lovac na ucenjene ljudske glave.

Oni za kojima je raspisana poternica nalazili su utočište u Timberkrik kanjonu. Tamo su ih primali i zatim ih slali šerifu i njegovim partnerima.

Kako to da tim gramzivim revolverašima nije palo na pamet da se i kod Čeda Klemensa može naći dosta novca? Ti lupeži imali su svuda svoje špijune. Njima sigurno nije promaklo da jednom mesečno dolaze kola iz Amari-la i odnose punu burad viskija.

Banditi su morali znati da je stari Čed svoju staru farmu pretvorio u nešto što mu donosi dobre prihode.

To se trajno nije moglo sakriti. Možda je stari Čed već odavno na nišanu i samo se čeka povoljan trenutak.

Još više nego za Čeda Holidej je bio zabrinut za Sendi. Za lovce na ucenjene, ona je vrlo privlačna meta. To da je onaj bogati čovek u Vilkoksa raspisao veliku nagradu, sigurno nije promaklo tim lupežima.

Holidej je slutio da nesreća može doći vrlo skoro.

Uprkos tome, on nije izjahao žurno iz grada. Aleksander Slavcevski imao je prednost od tri sata. Nije bilo tako jednostavno da ga stigne čak ni onda ako njegov konj počne da hramlje. Ali u to se nije moglo poverovati. Koji bandit jaše jednog tako lošeg konja? Onaj bandit koji je gonio ili bio progonjen, uvek je imao dobrog konja. Često je to odlučivalo o životu i smrti.

Nije imalo smisla ni to da tako naglo iscrpi snagu svoga vernog Miga. On mora biti spreman za slučaj da treba nekud ponovo da se krene.

Možda se i suviše brinuo kada su u pitanju Sendi i Čed. Ti lovci na ljudske glave sigurno se još nisu dosetili gde se Sendi nalazi. U svakom slučaju, Holideju je bilo teško kad na to pomisli.

Šerif i njegova verenica posmatrali su Holideja sjajnih očiju kada je on izašao iz saluna i napuštao grad.

– Samo da si mi dao znak, Brajs – rekla je Luna prekorno po ko zna koji put. – Kada si bio sâm s njim u salunu imala sam ga na nišanu i smrt bi ga stigla dok okom trepneš. Zašto si toliko oklevao? Taj kicoški revolveraš će nam zakuvati gadnu čorbu ako ga sada najzad ne uklonimo sa ovog sveta. Moramo da ga pratimo. I to odmah! Nema više vremena za razmišljanje.

– Sedlaj konje i zapakuj sve što nam treba – rekao je on mrzovoljno. – Za to vreme, ja ću otići u salun i raspitaću se šta se dogodilo.

Luna je uzela jednu poternicu sa pišaćeg stola. Zvao se Fred Jork, bio je kockar i opis je dosta odgovarao Holideju.

– Pokaži ovo ljudima! – frknu Luna. – To je važno. Na kraju krajeva, moramo imati neko pouzdano objašnjenje zašto ga gonimo.

– Sigurno će ljudi u gradu nešto posumnjati – rekao je on. – Zar nije bolje da ti ostaneš ovde?

– Ne, to ne dolazi u obzir! – ciknula je ona. – Hoću da idem da te sprečim da ponovo napraviš neku grešku.

– Onda jaši sama! – zagrme on.

Uzeo je poternicu i izašao napolje. Vrata su se zalupila za njim.

Luna ga je otpratila prezrivim pogledom.

– Blesav čovek – prošaputala je ona. – Nećeš još dugo, dragi moj. Onda ćeš biti odbačen kao stara krpa. To vreme se polako bliži.

Još od početka njen plan je bio da samo iskorišćava Brajsa Sevidža. Dugo je tražila takvog čoveka. Ali kada ga je pre oko godinu dana upoznala, odmah joj je bilo jasno da je on najpogodniji za ono što je nameravala.

On nije bio glup, ali ne i suviše inteligentan da bi otkrio njene namere. Luni i njenom ocu je bio potreban čovek koji je grub, ali i poslušan. Neko ko će im pomoći u lovu na ucenjene ljude. Luna je lako uspela da mu zavrti mozak i da ga učini spremnim za sve da joj udovolji. On čak nije ni znao koliko su dosad zaradili. To nije ni pominjao zbog žene u koju je bio zaljubljen. Beznadežno. Za njega je na ovom svetu postojala samo ona.

Aleksander i Luna Slavcevski su nameravali da u svoj džep stave ne samo šerifa, nego i ledi iz Timberkrik kanjona. S njom će se dogovoriti kad za to dođe vreme.

– Mislim da je to vreme došlo – nastavila je Luna da šapuće. – Nadam se da će tata uraditi onako kako sam mu

kazala da radi u slučaju da nam zapreti opasnost. Uzdah se u tebe, tata.

Osmehnula se zadovoljno.

IX

Aleksander Slavcevski je jahao prema maloj farmi uz poslednje crvene znake večernjeg sunca. Ugledao je Čeda koji je sedeo u svojoj stolici sa naslonom i video je da je okrenuo glavu i nešto doviknuo prema kući kada se pojavio jahač.

Jedna vitka devojka duge kose, u jednostavnoj lanenoj haljini svetloplave boje, izašla je iz kuće.

To je znači bila Sendi, devojka iz Vilkoksa koju traže zbog ubistva!

Stari kućkin sin je zadovoljno liznuo jezikom svoje usne i iscerio se. Sendi će biti baš pravi plen za njega. Odavde je čeznuo za jednom takvom mladom i vatrenom ženom.

Sendi je nestala u kući i pojavila se ponovo sa puškom u rukama.

Aleksander Slavcevski je mirno jahao dalje. Trudio se da ničim ne oda da ima nekakve neprijateljske namere. Sve bi trebalo da se dogodi brzo. Aleksander nije mislio na to kako će se sve to završiti. Najpre će naterati viski-farmera da mu da sav novac što ima. Kao protivuslugu, obećaće da će ih oboje ostaviti u životu. Kada je ljudima život u opasnosti, oni su spremni da daju sve što imaju u nadi da će to kasnije nadoknaditi.

Za Čeda Klemensa više nije bilo nade. Aleksander Slavcevski je već odlučio. Smrtna presuda!

Po njemu se to nije moglo videti dok se približavao maloj farmi sa osmehom na licu i zatim zaustavio svoga konja.

– Helo, mister Čed! – uzviknuo je stari lupež. – Dugo te nisam video.

– Ako si mi došao u posetu – reče Čed – onda sjaši i nađi nešto na šta ćeš da sedneš.

Znali su se iz grada kada su se sretali, jer je Čed s vremena na vreme išao tamo da nabavi šta mu treba. To su uglavnom bila višednevna putovanja, jer je stari Čed imao običaj da se zadrži duže u gradu.

U takvim prilikama, Aleksander je Čedu bio dobar drugar kada su pili, a znao je i da ga odvede kod neke sumnjive žene kako bi Čed osetio blizinu ženskog tela. Čak i u takvom malom gnezdu kakav je bio Braunvud, moglo se naći nešto za šta javnost nije znala.

Za Čeda je Aleksander bio čovek koji je umeo da živi, okretan i brz mada mu do rada nikada nije bilo stalo. Ponekad mu je Čed tutnuo koju novčanicu u ruku, što je Aleksander uvek rado primao.

Osim toga, Čed je znao da Aleksander ima neobično lepu kćerku. Znao je i to da se ona verila sa šerifom Sevidžom. Međutim, nije mu bilo poznato da oni predstavljaju trio ubica bez milosti. Nije znao ni to da su mnogi ljudi za kojima je bila raspisana nagrada završili na „brdu čizama” u gradiću Braunvudu.

Dobri čovek Čed je više voleo da priča o okolini. Otkako je postao poslo-

van čovek, njega je interesovalo samo to da na vreme pripremi svoj proizvod od koga se pravio čuveni viski.

On i Sendi su bili razočarani kada su primetili da taj jahač nije bio Holidej. Bili su i zabrinuti da mu se nije nešto desilo. Nisu znali da li se u međuvremenu nešto dogodilo.

Aleksander je sjahao i odveo konja do pojila. Tamo mu je skinuo sedlo kako se to obično i radi kod životinje koja je ceo jedan dan kaskala. Taj stari lisac je to učinio kako Sendi i Čed ne bi posumnjali u njega. A u stvari, on nije imao nameru da se zadrži više od sat vremena ovde.

Posle toga će sigurno sve teći onako kako je on zamislio. U to uopšte nije sumnjao.

Sendi je ponovo izašla iz kuće. Ovog puta, u njenim rukama se nalazila boca viskija i još dve limene čaše. Čed joj je još ranije dao znak da donese običan viski. Bilo je to ono što je Čed sâm proizvodio, a od toga se kasnije pravi u fabrici čuveni viski koji se oplemenjuje nekim novim dodacima.

Čed nije imao nameru da svom starom drugaru da piće koje mu daje firma, jer je znao koliko ovaj može da popije.

– Helo, mis! – obradovao se Aleksander. Pretvarao se da je iznenađen. – Prethodno sam vas video izdaleka, ali vi ste odjednom nestali i ja sam pomislio da mi se to samo pričinilo. Sada vidim da ste vi zaista ovde. Mogu li da se predstavim, lepa leđi? Zovem se Aleksander Slavcevski.

Pružio joj je ruku.

– Ja sam Selija Rivera – rekla je ona. Bilo je to ime koje je koristila dok se nalazila kod stare mis Harmond. – Dobro nam došli.

– To je jedan moj stari prijatelj – objasnio joj je Čed. – Ti možeš sasvim slobodno da mu ispričaš sve o sebi, ako on to želi da zna.

Aleksander se nasmejao. Seo je na stolicu i nasuo sebi Čedov viski u čašu.

– Nemoj reći da sam tako bezazlen, Čede – rekao je on. – Kad vidim ovako nešto lepo, mogle bi da mi padnu na pamet neke nestašne misli. Mogu li da te pitam kako si pronašao ovakav jedan prekrasan biser?

– Preko oglasa za ženidbu u novinama – tvrdio je Čed. – Doveo sam je iz Fort Samnera. Ona je kćerka poručnika koga su u jednom napadu ubili Indijanci. Sada smo se jako zbližili. Valjda će uskoro postati i moja supruga.

– To ti nije loša zamisao, Čede – reče Aleksander. – Onda ćeš imati razloga da živiš u ovoj divljini. Kako radi destilacija? Da li dobro ide posao?

– Malo je mušterija – žalio se Čed. – Dobijem toliko koliko je potrebno da se preživi.

– Važno je da ne umreš od gladi, prijatelju moj. Ako ti ovde bude potreban pomoćnik, onda ćeš to meni reći. Takav jedan posao bi bio za mene.

Odjednom se trgao. Pogledao je u Čedovo rame i kao da nije primetio dosad zavoj koji je virio iz košulje.

– Ti si ranjen, Čede! Šta se dogodilo?

– Jedan mali okršaj sa pumom. Za dlaku sam izbegao ono najgore. Došao sam upravo u trenutku kada je napala moje ovce. Pucao sam, ali nisam dobro gađao. Onda je ona skočila na mene i ogrebala mi rame svojom šapom. A onda sam je upucio revolverom.

– Onda si ti tu imao sreće, staro momče – rekao je Aleksander kao da žali svoga prijatelja. – Da ti ona nije slomila neku kost?

– Nekoliko rebara mi je nagnječeno.

– Interesantno!

Čed je uzeo svoju lulu i napunio je duvanom. Još uvek nije posumnjao ništa. Čak ni to ga nije uzbudilo što Aleksander stalno odmerava Sendi požudnim pogledima. Lepo telo mlade Sendi kao da je uzbudilo starog lupeža. Jer ispod lanenog platna ocrtavale su se sve devojčine draži.

Nije više hteo da okleva. Videlo se da je bio rešen da ovo sve već jednom završi. Isto tako je bio mišljenja da je dosta zavaravao ovo dvoje.

– Zar te ne interesuje zašto sam se ovamo uputio, Čede? – upitao je on.

Čed je izduvao dim iz svojih usta.

– Nisam hteo da budem neučtiv – odgovorio je on. – Trebalo je da mi to kažeš, zar ne?

– Svakako, Čede – nasmešio se Aleksander. – Prema starim prijateljima treba se ponašati kao prijatelj i pred njima ne treba da se kriju neke tajne. Šerif me je poslao. Treba da potražim jednog određenog čoveka. Za to vreme me je Sevidž imenovao za svog pomoćnika.

Otkopčao je jaknu i pokazao komad metala koji je ličio na zvezdu. Odmah se videlo da je to deo konzerve na kome je crnom bojom ispisan „šerif“.

– To je moja značka, Čede. Ne izgleda baš lepo, ali to je to. Meni je svejedno kako ona izgleda. Važno je da ću ja biti nagrađen zato što ću proći unaokolo i videti šta se događa.

– I ko se traži? – upitao je Čed.

– Mora da je to neka velika riba kad šerif plaća.

– Radi se o Džesi Džimsu

Čed je pokušao da napravi grimasu, ali mu to nije baš jako dobro uspelo.

– Čuveni Džesi Džems? – upitao je on. – Zar je to zaista moguće?

– Ne mogu da se zakunem u to – iscerio se Aleksander. – Ali svi tvrde da je tako. Uostalom, u našem gradu su se zadržali dvojica lovaca na ucenjene. Oni su se raspitivali za nekog Doka Holideja i za neku mladu devojkicu sa jako dugom crnom kosom. Ta devojkica vredi šest hiljada dolara. Na toliko je neko raspisao nagradu za nju.

Pogledao je u Sendi. Puška se nalazila pored njegove stolice. Video je kako se Sendi uplašila i okrenula se da utrči natrag u kuću.

Aleksander je brzo zgrabio pušku i uperio cev u devojkicu.

– Ostani ovde! – viknuo je on. – Nemoj da se služiš nikakvim trikovima, jer ću inače upucati Čeda!

Čed je instinktivno spuštao ruku prema naslonu stolice gde se nalazio njegov pojas za revolvere. Ali je stao na pola puta.

Shvatio je da ovo nije šala. Aleksander Slavcevski je nameravao da uradi nešto s njima. I sada je grubo skinuo masku sa svog lica. Čed je bio preneražen. Tako nešto nije očekivao od svog starog drugara.

Aleksander je ustao i prišao stolici gde je sedeo Čed. Pritom je stalno motrio na Sendi.

– Budi mirna, Sendi Dikson! – naredio je on. – I ti, Čede, ne mrdaj! Ti ne bi trebalo da imaš ništa protiv ako joj smestim jednu kuglu u telo i za to dobijem gomilu novaca.

On je uzeo Čedov pojas za revolvere i bacio ga u vodu na pojilištu.

– Alekse, šta si ti to naumio da uradiš? – dahtao je Čed. – Uostalom, odakud ti to znaš? Ti ipak nećeš učiniti nešto loše toj miloj devojkici.

Aleksander se iscerio pakosno.

– U svakom slučaju, u igri su šest hiljada dolara, Čede. To je za mene čitava gomila novca. S tim bih mogao da omogućim sebi divan život u danima moje starosti. Ne boj se, ja tvoju malu prijateljicu neću ubiti, Čede. Za to nemam srca. Ima mnogo načina da ona stigne do noža. Da je odvedem u Vilkoks, na primer. Dug je put do tog grada. Mogao bih da doživim neke lepe trenutke s njom dok ne stignemo tamo.

Od pomisli šta sve može da uradi Sendi, Čedu je skoro pozlilo. Za ovo kratko vreme koliko su bili zajedno, ta devojkica mu je prirasla za srce, kao rođena ćerka. Nijednog trenutka on nije imao zle namere prema njoj.

– Da li je tebi stalo do novca, Aleks?
– upitao je on ljutito. – Da li je u pitanju samo tih šest hiljada dolara?

Stari lupež je potvrdno klimnuo glavom i pakosno se iscerio. On je pomislio na to da je već tako blizu da ostvari svoju nameru. Sada je mogao da omekša Čeda, baš kako je i planirao.

On je uperio cev oružja prema Sendi koja je stajala tu kao da se sledila od straha.

– Stani pored njegove stolice, Sendi! – naredio je on. – Tako mogu bolje da vas kontrolišem. I ne brinite. Ako budete razumni, ništa vam se neće dogoditi.

Po njegovim pokretima, moglo se pomisliti da je on spreman da s njima sklopi neki sporazum. Sendi i Čed nisu mogli da primete koliko je on krvoločno raspoložen.

Igrao je ulogu nekog starog mangupa koji je ovde na silu hteo da se dokaže, ali na ubijanje nije mislio.

– Kakva je tvoja ponuda, Čede? – upitao je on vrebajući. – Ti sâm nemaš novca?

– Ti se varaš! – rekao je Čed ljutito. Zbog straha da će se nešto dogoditi toj divnoj devojci bio je spreman da preda sve što je imao.

– Čede! – kriknula je devojka.

Čed je stegao usne. I sâm je primetio da je otišao suviše daleko. Nikako nije smeo da oda tom lupežu da ima novac. Ali Aleksander nije reagovao na uzvik mlade Sendi.

– Pa, pitam te još jednom kakva je tvoja ponuda, Čede? Ja sam već slutio

da si ti nešto uštedeo. Stigla je priča čak do Braunvuda da ovde dolaze teretna kola iz Amarila i odnose burad. Kažu da si ti napravio dobar posao.

Čed je odmahnuo glavom. Osetio je da je priteran u ćošak i pokušavao je da se brani. Njemu samom je bilo jasno da sve to čini uzaludno.

– Nije sve to tako kako se priča – rekao je on potišteno.

– Kada bih sve sabrao onda bi ta suma novca bila otprilike onolika koliko bi ti dobio od tog čoveka u Vilkoksu.

– Onda, novac na sunce, Čede!

– Nemam ga ovde na farmi.

– Znači, stavio si ga u banku kao i svi fini ljudi, zar ne? Stvar postaje sve interesantnija. Sada ćemo ući u kuću i ti ćeš mi pokazati sve tvoje potvrde o uplati, Čede! Uvek se dobije papir kada se novac uplati u banku. Hoću da vidim te papire. Napred, ulazimo unutra!

Poterao je njih dvoje ispred sebe u kuću. Čed je morao da se podupre svojim štapom. Osećao se prokleta bedno zbog svoje rane. Pogotovu mu je bilo žao da je naseo na trik jednog čoveka koga je skoro smatrao prijateljem.

Ušli su u dnevnu sobu koju je Sendi u međuvremenu lepo spremila. Na stolu je stajala vaza sa poljskim cvećem koje je ona ubrala u dolini.

Čed je doneo neko drveno sanduče. Njegovi prsti su drhtali kada je otvarao poklopac.

– Možeš uzeti sve, Aleks – prostenjao je on. – Ali ja moram prethodno

da donesem novac. Potrajaće to malo duže dok se vratim iz Amarila.

Priznanice su bile lepo poredane i vezane žicom. Aleksander Slavcevski je uzeo svežanj u ruke, odvezao ga i pažljivo zagledao nekoliko priznanica. On se u to dobro razumeo, jer je nekad radio kao blagajnik u jednoj banci pre nego što je krenuo stazama zločina.

– Slagao si me, Čede – rekao je on ledenim glasom. – Ovde se nalazi tri-deset miliona. Zašto tvom starom prijatelju nisi rekao pravu istinu? Mislim da to nije lepo od tebe, dragi moj.

– Ali zato ih možeš uzeti sve – uzdahnuo je Čed. – Da li si sada zadovoljan?

– Napiši mi punomoć da mogu da ih podignem – zahtevao je Aleksander.

– Ja ću sâm da ih lično podignem u banci. Osim toga, moraš napisati da si ti taj novac izgubio od mene na pokeru. Sedi i piši, Čede!

Čed je uzeo papir i olovku iz sandučeta. Polako je dolazio sebi i smirivao se. Mislio je na to da je dobio u vremenu. Aleksander neće tako lako doći do novca. Sendi je svedok da je bio primoran da to napiše.

Aleksander Slavcevski je sa osmehom posmatrao kako Čed piše na papiru ono što njemu odgovara. Zatim je uzeo papir, savio ga i stavio ga u džep.

– Hvala ti, Čede – rekao je on sa osmehom. – Ja sam mislio da će to ići mnogo teže s tobom. Nisam mislio da ćeš tako brzo popustiti. A pre svega

nisam pomislio da si toliko glup, Čede! Ne, nikako ne, ne...

Odmahnuo je glavom i istovremeno izvukao revolver iz futrole. Kao da se nečeg uplašio!

Čed je još uvek mirno sedeo na stolici. Na njegovom licu ogledao se užas i strah da će biti ubijen!

– Aleks, ali to...

Aleksander Slavcevski je pucao.

Sendi je kriknula kao da ju je zmija ujela. U početku je stajala ukočeno kao da su joj svi delovi tela otkazali poslušnost. Sada odjednom se probudila iz nekog mučnog sna. Nije dugo razmišljala. Pojurila je prema tom zločincu i pokušala da mu uzme „kolt” iz ruke. Sama je bila svesna toga da to neće uspeti i da je takav jedan pokušaj besmislen. Međutim, ona više nije mogla da se savlada. Kao da je izgubila razum kada je videla da se Čed trgao i pao sa stolice.

– Ubico! – viknula je ona besno.

– Prokleti ubico!

Koliko je ona zavolela tog dobrog, poštenog čoveka Čeda! To što je on upucan, izgledalo je za nju kao kraj sveta. Nije mogla da zamisli da se tako nešto može dogoditi.

Aleksander je bio grub i udario ju je svojom koščatom pesnicom. Pala je skoro onesvešćena pored stola.

Taj đavolski Slavcevski je odnekud izvadio kaiš i vezao joj ruke. Zatim ju je povukao napolje i poveo je prema koralu za konje.

Ona je bila još uvek ošamućena od udarca i od onog što je doživela. Taj

divni Čed! Stalno je jecala i nikako joj iz glave nije izlazila slika kako Čed pada sa stolice.

Sve što je doživela bilo je tako neobično i događaji su se prosto nizali jedan za drugim. Zar je ona kriva što je lepa i što muškarci izgube razum kad je vide? Eto, našla je malo topline i nežnosti kod tog starog čoveka Čeda, ali je on tu svoju dobrotu platio smrću.

Sve se dogodilo jako brzo i iznenada. Ona i Čed su mislili da sve teče dobro. Da će taj lupež biti zadovoljan novcem koji će dobiti.

Nisu ni slutili da će taj đavolski Aleksander tražiti još nešto više.

Vezao ju je za ogradu koralu. Zatim je osedlao dva konja. Sasvim prirodno, umornog konja na kome je dojahao ostavio je u koralu i uzeo drugog. Želeo je što pre da stigne tamo kuda je naumio. Timberkrik kanjon je bio njegov cilj. O tome nije razgovarao sa svojom kćerkom i šerifom, ali je bio siguran da oni neće imati ništa protiv onoga što je on uradio.

Stari lisac, lupež koji uvek zna šta hoće, odlučio je da što pre umakne sa ovog mesta. Usput je imao mnogo vremena da razmisli o svemu. Palo mu je na pamet i to da možda taj Džesi Džems i nije onaj pravi Džesi Džems. Ali najviše ga je uznemiravalo to što se pojavio taj đavolski opasn Dok Holidej. Bio je siguran da taj čovek nije lovac na ucenjene ljude. Imena takvih ljudi koji jure za nagradom bila su svuda poznata u ovoj zemlji. Aleksander nikada nije čuo o nekom Doku Holide-

ju koji juri za premijama. Sem ako on ne koristi neko drugo ime. Ali Aleksander bi i to znao. Ti lovci na ucene su posebna vrsta ljudi. Oni imaju oči hladnog odsjaja i izgledaju grubo i divlje, a ne tako uglađeno i gospodski.

Holidej je bio sasvim drukčiji. U to se Aleksander uverio dok ga je gledao u salunu.

On je bio siguran da Doka Holideja više nema među živim ljudima. Luna i šerif su sigurno obavili svoj deo posla. U to uopšte nije sumnjao. Ta zamka smrti bila je dobro smišljena i valjda u Braunvudu nikom neće pasti na pamet da je to nešto namešteno kako bi se sa ovog sveta uklonio taj đavolski Holidej.

Bio je takođe uveren i u to da će dalje ići sve kako je on predvideo. Uhvatio je Sendi i bacio je u sedlo.

– Čede – šaputala je ona. – Čede...

Aleksander je uhvatio uzde njenog konja i krenuli su.

On će nju odvesti u Timberkrik kanjon i zatim će se vratiti u grad! Bar takva je bila njegova namera. Luna i on će zatim jako brzo nestati iz grada. Šerifa će vrlo lako isključiti iz igre. On im više nije bio potreban. Taj čovek im je bio samo kao neka maska za izvesno vreme, a Sevidž to uopšte nije primetio.

Na kraju će on, Aleksander, zajedno sa Lunom i Monik završiti priču u Timberkrik kanjonu.

Aleksander Slavcevski je bio uveren da se pred njim nalaze „polja sa mi-

risnim cvećem" i lepa, mirna budućnost.

Nije se setio toga da je Dok Holidej mogao izvući živu glavu...

X

Džordžijanac je stigao noću na malu farmu. Već iz daljine je primetio na mesečini da se u koralu nalazi samo jedan konj i kada je prišao bliže, video je da je to tuđ konj. Sendin palomino i Čedov mustang već nisu bili tu.

U kući kao da nije bilo nikoga. Nije gorelo svetlo, a niko se nije pojavio na vratima da vidi ko je to došao.

Holidej je slutio ono najgore.

Uzeo je revolver u ruku, skočio sa konja i potrčao prema maloj kući.

Najpre je ušao u kuhinju i zapalio lampu. Odmah je video da se na šporetu nalaze tiganj i dva tanjira. Mirisalo je na pečeno meso, ali se vatra u šporetu bila ugasila.

Bio mu je potreban samo jedan pogled pa da zaključi da je neko toj veštoj Sendi smetao dok je ona pripremala jelo. Ovde svakako nije bilo borbe. Možda u nekoj od drugih prostorija?

Holidej je otvorio vrata dnevne sobe. Upalio je lampu koja se nalazila na stolu.

Ugledao je drveno sanduče. Pored njega se nalazio cveće. I, neki papiri i olovka!

Tek sada je Holidej čuo prigušeno stenjanje sa druge strane dugačkog stola.

– Čede! – viknuo je on.

Samo dva duga koraka i Holidej se našao iza stola. Klekao je pored starog čoveka.

Čed ga je gledao sa suzama u očima.

– Znao sam, Holideje – prošaputao je on. – Zato sam se i borio protiv toga da ne zaspim zauvek. Kakva sreća da si ti došao!

Čed je bio teško pogođen. Izgledalo je kao da lebdi negde između ovog i onog sveta. Ali neka neshvatljivo jaka volja ga je još držala da ne krene na put bez povratka.

– Nemoj mnogo govoriti, Čede – Rekao je Dok. – Ne treba da se naprežeš. Budi miran, staro momče. Sve ćemo mi uspeti da sredimo. Kao i ono što smo uradili prvi put. Ima još mnogo vremena dok ti ne kreneš kod svojih predaka.

Podigao je Čeda i odneo ga do kreveta u spavaćoj sobi. Posteljina je bila čista i ispeglana. Kao i u ostalim prostorijama moglo se videti da je Sendi sve to dovela u red.

Ali gde li je ona sada, razmišljao je. Ipak mu je bilo jasno da je taj lupež Aleksander Slavcevski bio ovde.

– Slavcevski – prostenjao je Čed.

– Taj kućkin sin je...

– Nemoj mnogo da govoriš! – opomenuo ga je Holidej. – Mogu da zamislim šta se sve dogodilo. Slavcevski je na silu odveo Sendi. A u tebe je pucao. Sigurno je mislio da si ti već mrtav čovek i zato te je ostavio da ležiš ovde. Da nije tako, on bi ti smestio još koji metak u telo.

Čed se osmehnuo.

– Ti stvarno sve brzo odgonetneš, Holideje. Pitam se zašto je taj đavo to učinio. Imao je u rukama moje papire. Šta će on s njima da uradi? U svakom slučaju, doznaće se šta se ovde dogodilo.

– Za to će biti potrebno da prođe izvesno vreme – reče Holidej. – Do tad će taj lupež već pokupiti novac. Koliko si mu prepisao?

– Sve što je bilo na mom računu – stenjao je Čed. – Uzeo je sve te papire kako bi zgrabio sve što imam. Uz to je uzeo i Sendi, Holideje!

– On će je negde dugo mučiti – reče Holidej. – Zar ti to nije jasno, Čede?

U međuvremenu je otkopčao košulju ranjenog čoveka. Odjednom mu se povratila nada da će sve biti dobro.

Rana nije bila tako teška kako je Holidej pretpostavljao. Metak je pogodio baš debeli zavoj. Nije se nalazio duboko u telu. Jedini problem je bilo to što je Čed izgubio mnogo krvi. Ali to će Čed, žilavi stari momak, verovatno nadoknaditi.

Sada je Holideju bilo jasno zašto je Čed tako lako mogao da razgovara s njim. Nije mu se pisalo dobro, ali je nada postojala.

– Sada moraš biti miran, Čede! – naredio je Holidej. – Koliko ja vidim, taj glavoseča te nije upucao tako da ne možeš preživeti. Uspećeš da se oporaviš, Čede. Međutim, moraš da ležiš, i pre svega ne smeš da govoriš mnogo. Sada ću ti ispričati nešto što će te malo ohrabriti kako bi poželeo da ostaneš još dugo na ovom svetu. Najpre

pomisli na to da nam je sada potrebna tvoja pomoć. Potreban si toj divnoj devojci Sendi, a potreban si i meni. Naime, ja moram jako brzo da nađem put koji vodi u Timberkrik kanjon. I ja mislim da si ti jedini čovek koji mi može pokazati kako da pronađem to mesto u ovom predelu. Ali ne putem kojim svi idu, nego da mi otkriješ neku stazu kojom mogu da stignem tamo a da za nju ne znaju svi. Naime, ja hoću da stignem u taj kanjon a da me niko ne primeti.

– Timberkrik kanjon? – upitao je Čed. – Šta ti tamo tražiš, Holideje?

– Nešto o čemu ti ne možeš ni da sanjaš – reče Holidej. – Kaži mi to što sam te pitao. Ali nemoj ni za živu glavu reći to nikome, kako bih ja mogao da radim na miru.

Zatim je ispričao Čedu šta je sve saznao.

Čed je opet prostenjao. Prosto nije mogao da shvati koliko je bio slep. Setio se toga da je bio jedan od najboljih tragača dok je radio za vojsku.

– Stari se – uzdahnio je on. – Nisam mogao pomisliti da taj Aleks može tako nešto da učini. Biti tako krvolačan i podmukao čovek! A tek milosrdne sestre u Timberkrik kanjonu! Ja sam samo tri puta bio tamo dok sam lovio divljač. Nastojnica manastira Monik me je uvek srdačno primila i lepo ugostila. Eh, zaboga, kako sam bio slep!

– U tome nisi usamljen – tešio ga je Holidej. – Na te trikove su naseli i mnogi drugi.

Čed je zatvorio oči. Sada se videlo da mu je teško.

– Šta nameravaš da uradiš, Holideje?

– Sačekaću dok se ti malo oporaviš, Čede.

– To nije potrebno, Holideje. Ostavi me ovde samog i kreni što pre.

– Slažem se – reče Holidej. – Ali mi moraš obećati da nećeš više misliti ni na šta drugo i da ćeš spavati.

Holidej je ugasio svetlo i izašao na polje. U kuhinji je našao bocu sa viski-jem. Bilo mu je potrebno da se malo osveži. Ta prokleta napregnutost mu je već kidala živce. Možda je trebalo odmah da krene u taj đavolji kanjon, ali nije hteo da ostavi Čeda samog. Život prelepe Sendi nije bio u opasnosti, za sada. Bar tako je on pretpostavljao. Jer Slavcevski je u protivnom ne bi odveo. Verovatno je želeo da kasnije uzme novac za nju pošto se prethodno dokopa Čedovih dolara.

– Moram malo pričekati – govorio je Holidej samom sebi. – Ne smem biti brzoplet.

Krenuo je prema vratima. Nije ni slutio da mu je taj pokret spasio život.

Jer upravo ga je Luna imala na nišanu!

Luna i Brajs Sevidž su posmatrali farmu skoro pola sata. Iz daljine su videli svetlost i ostavili su svoje konje malo dalje. Zatim su se došunjali do farme i videli su kako Holidej u spavaćoj sobi nešto radi na Čedovom krevetu.

Luna je odmah podigla svoju „vinčesterku” i naslonila kundak na rame.

Međutim, ocenila je da je daljina ipak velika da se uputi smrtonosno tane.

– Moramo još da čekamo, Brajs – rekla je ona. – To je čovek koji mora biti ubijen prvim metkom. Poznajem takve revolveraše. Kod njih se moraš uveriti da li stvarno leže mrtvi ispred tebe.

A zatim su prišli bliže farmi. Holidej je ušao u kuhinju. Međutim, nije palio svetlo i teško se mogla raspoznati njegova silueta mada je bila mesečina.

Ipak, nešto se moralo dogoditi. I desilo se. Holidej je upalio svoju cigaretu. Samo za sekundu plamen je osvetlio Holidejovo lice i Luna ga je ponovo imala na nišanu.

Taman kada je htela da povuče obarač, Holidej se sagnuo.

U poslednjem trenutku Luna je odustala.

– Što mu gromova! – frknula je ona. – Kakvu taj revolveraš ima sreću! To je prosto neverovatno!

– Isto kao i jutros! – prošaptao je šerif. – Ali, on nam neće umaći. Kad bi samo znali kakve namere ima tvoj otac?

– On će tu Sendi odvesti u kanjon – rekla je Luna ledenim glasom. – Koliko puta treba da ti objašnjavam? Zar tako teško shvataš stvari?

Iscerila se podrugljivo.

– Meni sa mojim ocem nije potrebno da se mnogo dogovaram, Brajs. Mi se razumemo i bez reči.

– Ali...

– Nemoj me više ništa pitati, Brajs – prekinula ga je ona. – Doznaćeš sve istovremeno. Sada nam je najvažniji

Dok Holidej. Pazi, on će uskoro da izađe napolje. Još nije skinuo sedlo sa svoga konja. To će učiniti sada, pošto se pobrinuo o Čedu.

Jedva da je to izgovorila, a vrata farmerske kuće su se otvorila.

Pojavio se Holidej, ali samo nakratko i nisu ga dobro videli.

– Pričekaj još dok se pojavi na mesečini – šapnula je Luna. – Pucaćemo tek onda kada ja kažem. Ne smemo ništa prepustiti slučaju, niti možemo rizikovati, Brajs.

Šerif je kuvao od besa. Sve više mu je davala na znanje da je ona gazda.

To se moralo promeniti!

On je bio nanišanio Holideja i povukao obarač.

Holidej je pao...

– Pun pogodak! – viknuo je Sevidž zadovoljno. – Ti sigurno nisi mislila da ću uspeti, Luna!

– Ipak, to je bila glupost! – vrisnula je ona. – Zar ti nisam rekla da čekaš dok ti ja ne naredim?

– Ko je ovde gazda, ti ili ja?

Ona je shvatila da je već preterala.

– Naravno da si to ti – rekla je blago. On je bio zadovoljan i osmehnuo se.

– Nisam mislio tako ozbiljno, draga – rekao je on nežno. – Nisam hteo da propustim tako povoljnu priliku. Pogledaj leži nepokretno! Izgleda da je mrtav. Mora da sam ga pogodio u glavu. Sada će nam pripasti i nagrada za učenjenu glavu Džesi Džemsa.

– Naravno. Ispričaćemo celom gradu da smo od samog početka sumnjali, ali smo ćutali malo duže zato što nismo

bili sigurni u to. A onda su tu i milosrdne sestre iz kanjona. Nas će slaviti kao spasioce, Brajse. Ali da krenemo. Razgovaraćemo kasnije kada budemo svo troje zajedno. Toliko se radujem što smo najzad sredili Doka Holideja. Uskoro ćeš dokrajčiti i Čeda.

– Pa naravno – iscerio se on. – Ništa nam drugo ne preostaje, draga.

– Ubistvo zbog milosrdnih sestara.

Ustao je i gledao u nju.

– Ti si se zabunio, Brajs! – ciknula je ona. – Dolazi vreme da mi ovde sve završimo. Izgleda da se usijalo gvožđe koje smo imali u rukama. Nemoj sada ništa da pitaš! Kasnije ću ti objasniti sve.

Išli su dalje sa puškama u rukama. Uvek treba biti oprezan! Nisu hteli da dozvole nikakvo iznenađenje. Pa ni sada kada je Dok Holidej ubijen. Čak i mrtvom protivniku prilazili su oprežno.

To je znao i Dok Holidej.

Bio je ljut kada je izlazio iz kuće. Znao je da će u ovoj borbi morati da računa na podmukle napade protivnika, čak i na one kukavičke. Takođe je pomislio i na to da će ga taj đavolski šerif lovac na ljude progoniti. Pošto nisu uspeali da ga srede u gradu, onda će to sigurno pokušati u prirodi. Ako ga je, dakle, Sevidž sledio, onda se on nalazio tu negde u blizini farme. Verovatno je bio sâm. Nije verovao da će ga Luna pratiti. Nešto sigurno njemu opasno pretilo. Zato i nije sve hteo da prepusti slučaju.

Taman kada je hteo da ponovo krene, prasnuo je pucanj i Holidejeve oči su bile zaslepljene.

Spreman na sve, on je odmah pao. Ležao je i čekao. Čuo je kako je Luna rekla: „Sada treba zadati i poslednji udarac Čedu, a i Holideju, Sevidže. To ćeš ti učiniti! Pripisaćeš mu i druge zločine.”

I pušku i revolver je držao u rukama ispod sebe. Međutim, i dalje je ležao nepomično kao da je mrtav čovek: Drugo mu ništa i nije preostalo. Okrenuo je malo glavu tako da je mogao da vidi kako se oni približavaju. Primetio je i to da su držali oružje u rukama kako bi svakog trenutka mogli da upute smrtonosne kugle na njega.

Holidej je napregao sve rezerve svojih živaca. Ovo više nije bila prava borba, već podmuklo nadmudrivanje. Borba da se spasi goli život.

Čuli su se koraci. Lagani i opasni. Kao da su najavljivali da će neko biti ubijen.

Sada, Holideje! To ti je poslednja šansa! Ti ili oni! Nema više druge mogućnosti!

Njegova glava se pokrenula. Zatim se prevrnuo na drugu stranu. Luna i šerif su kliknuli. Iz cevi njihovog oružja je sevnuo plamen. Oglasio se i Holidejev revolver.

Sve se spojilo u jednu jedinu eksploziju koja je nadaleko odjeknula.

Holidej je ustao. Pored njega je nastala rupa koju su stvorile kugle koje su bile namenjene njemu. Nešto malo dalje ležali su Luna i šerif.

On je čuo stenjanje i prišao prema mestu gde su se nalazili.

Luna se prevrnula i pokušala da ustane. Njene oči su bile raširene.

– Holideje! – frknula je ona. – Neka si proklet!

Još uvek je držala pušku u rukama i pokušala je da je podigne. Holidej je odmahnuo glavom.

– Više ti to neće poći za rukom, mis Luna Slavcevski.

Iskrivila je prst na obaraču, ali se nije čuo pucanj. Morala bi da stavi novu patronu, ali joj je za to nedostajalo snage.

– Zašto, Holideje? – prošaputala je ona i pala nazad. – Zašto si došao u Braunvud? Zar su te ovamo poslali?

Holidej je potvrdno klimnuo glavom. Nije više bilo potrebno da krije istinu. Luna to više neće moći da oda nijednom čoveku.

– Da, Luna – rekao je on. – Mene je ovamo poslao savezni šerif. Šta ste vi mislili?

– Ali mi nismo radili ništa protivzakonito. Ubijali smo bandite koji bi ionako završili na vešalima. Zar im nismo činili uslugu? Ipak je bolje umreti od metka negoli od užeta.

Holidej je odmahnuo glavom.

– Nikad ti nećeš razumeti – promrmljao je on. – To što ste vi radili su ubistva. Hladnokrvna ubistva. Vi niste služili zakonu. Hteli ste samo da se domognete premija.

Nije ga više slušala. Odjednom je njen pogled postao ukočen.

Holidej se vratio u kuću. Čed ga je gledao radoznalo.

– Šta se dogodilo, Holideje? – upitao je.

– Luna i šerif – odgovorio je Holidej.

– Dvoje iz trija ozloglašanih ubica, lovaca na ucenjene ljude. Sada je na redu treći. Nadam se da ću ga uhvatiti živog. Tek tada ću biti zadovoljan.

Čed je odmahnuo podozrivo glavom.

– Šta ti je odjednom, Holideje? Zašto da tog hladnokrvnog ubicu ostaviš živog?

– Ali, Čede – rekao je Holidej prekorim glasom. – Ja sam oduvek mislio da si ti pametan momak. Zar je za tebe to loše što ću da ga izvedem pred sud? Ako se to dogodi, to će biti za njega pakao na zemlji. Poniženje i smrt. To je nešto najgore. A možda će to biti i opomena onima koji kreću za ljudima sa poternica. Zar ti se ne čini da je u zadnje vreme to prevršilo sve mere? Šta bi se samo dogodilo sa tom lepom Sendi da je ja nisam sreo, Čede?

Čed se zamislio.

– Možeš li nešto izmeniti u tome; Holideje?

– Nešto će se promeniti ako uspem da uhapsim tog Aleksandera Slavcevskog i izvedem ga pred sud – odvratio je Holidej. – Tada će se pokrenuti jedna ogromna mašinerija. Ako to krene, onda sam uspeo da pomognem mom prijatelju, Vajatu Erpu u borbi sa ovakvom vrstom zločina, Čede.

Stari čovek se osmehnuo.

– Mislim da si u pravu, Holideje. Ali ja bih bio zadovoljan samo ako oslo-

bodiš Sendi. Ako je ponovo ne vidim, za mene će to značiti smrt. Neću želeti više da živim.

– Tebi se ona dopala, zar ne?

– Kao da mi je kćerka. Biće moja naslednica, to sam joj obećao. Ako dospem koju stopu ispod zemlje, onda ćeš ti biti jedini svedok, Holideje. Da li mi to obećavaš?

Holidej je klimnuo glavom.

– Dajem ti svoju reč, Čede.

XI

Iduće noći, Holidej je sišao niz jednu usku stazu u kanjon. Ako su oni tamo dole računali na neku posetu, onda je svakako nisu očekivali iz ovog pravca. Čed je tačno objasnio Doku gde treba da ostavi konja i da dobro osmotri celu naseobinu kako ne bi propustio da vidi kada Aleks napušta kanjon sa svojom lepom zarobljenicom.

Međutim, to se nije dogodilo i Holidej se pitao šta se tamo dole događa!

On je već računao na to da će tog starog lupeža sresti već negde na putu za kanjon. I Čed je tako mislio. Oni su obojica mislili da će Aleksander poći natrag kako bi Luni i šerifu saopštio šta je uradio. Sigurno će im reći da je obavio glavni deo posla.

Mora da mu se u međuvremenu nešto dogodilo. Ili se pak odlučio da što brže može odjaše u Amarilo i tamo kupi Čedov novac. Ako je tako, onda je on najverovatnije odjahao u Fort Rils kuda prolazi linija poštanskih kočija iz Jukona kroz Amarilo za Rozvel, pa do Tuksona. To je bila najbrža veza

između Oklahome, Novog Meksika i Arizone. Ako je Slavcevski naišao u pravo vreme i uhvatio kočiju za zapad, mogao je za pola dana da se nađe u Amarilu i da sredi ono što je naumio.

Ta mogućnost je Holideju bila neverovatna. Posmatrao je stare građevine u kanjonu i nije primetio nijednog čoveka koji bi odgovarao opisu starog lupeža. Video je ukupno osam muškaraca, ali nijedan nije odgovarao opisu Slavcevskog.

Osam muškaraca, među kojima su se nalazili četvorica koje je Holidej prepoznao sa poternice. Bili su to revolveraši od one najopasnije vrste.

Rodni Kasidi koji je ubio dvojicu saveznih šerifa. Crni Džim koga su zvali „Prerijski vuk”. Oli Vilson, jedan podli prevarant u kartanju, koji je kao poslednji adut vadio „deringer” iz svog džepa. Za njega se pričalo da ima četiri ubistva na svojoj savesti.

I najzad Logan Vajs nekadašnji Teksaški rendžer iz Abilana. Bio je jedan od najboljih ljudi u jedinici, ali je voleo lepe žene. Jednog dana je shvatio da je na njih toliko potrošio da mu je jedina mogućnost da ispliva iz dugova samoubistvo. Vršili su pritisak na njega i terali ga da prihvati kaznu. Međutim, on se naljutio i odlučio se da pobjegne. I pobjegao je. Da li je bio ubica to se ne zna, ali da je učestvovao u nekoliko razbojničkih napada bilo je sasvim sigurno.

To su bila četvorica koje je Holidej prepoznao sa poternica.

A i ostala četvorica verovatno nisu bili zločinci manjeg kalibra.

Protiv njih Holidej nije imao nikakvu šansu. Osam ozloglašanih revolveraša, a tu su i milosrdne sestre koje sigurno znaju da rukuju oružjem. Tu je i Rodžer Klark koj je bio zadužen za farmerske radove u kanjonu. Čed ga je opisao kao bezazlenog čoveka, ali Holidej ne bi bio iznenađen ako taj momak postane krvoločna zver.

Ni u kom slučaju nije imalo nikakvog smisla da se ovde upusti u otvorenu borbu. Holidej nije imao nameru da od sebe napravi samoubicu. Osim toga, tu bi došlo do krvoprolića, a on to nije želeo. Postojalo je i drugih načina da se srede te milosrdne sestre i njihovi „štićenici”. Holidej je ocenio da samo treba da mahne rukom i ljudi će se postarati da ti okoreli banditi dobiju zasluženu kaznu.

Neka bude kako bude, ali njemu je bilo stalo samo do Sendi. Ona mu je sada bila najvažnija. Ako uspe da je skloni na sigurno mesto, onda će sve dalje ići svojim tokom.

Ni Aleksander Slavcevski sigurno neće odmaći daleko, čak i da se uputio u Amarilo.

A Sendi! Holidej je primetio žensku priliku iza uzanog prozora na gornjem spratu zgrade. Da li je to bila ona?

Sve više se približavao zgradi koju je osvetljavala mesečina. Bila je to prava slika blaženog mira i tišine. Nikome ni na kraj pameti ne bi palo da je ovo mesto gnezdo zločina!

Holideju je bilo potrebno dosta vremena dok se približio manastirskoj zgradi sa zadnje strane.

Tek sada mu je palo na pamet da su neki prozori osvetljeni. Na tim prozorima su se nalazile zavese, ali ipak se kroz njih moglo videti.

Kada je Holidej prišao bliže, mogao je da čuje prigušene glasove muškaraca i žena.

On se ironično nasmešio. Onako za sebe. Mogao je da zamisli šta se unutra događa. Od Čeda je saznao da milosrdne sestre izgledaju lepo i da imaju lepo telo, a i da se oblače tako da privlače muške poglede.

Bilo je jasno da su ti banditi noću uživali uz te sestre. Verovatno zbog toga što su oni iz mnogobrojnih pljački stekli mnogo novaca.

Holideju je bilo jasno da se upustio u igru života i smrti. Ostaje samo da vidi da li će u tome imati sreće!

Ako ga otkriju, biće izgubljen. Ako se to desi, njegove kosti će ostati ovde negde, u nekoj pećini. Stari Čed će pričati da te milosrdne sestre sigurno nemaju veze sa nestankom tog elegantnog jahača.

Zato je Holidej i proveo tako dugo vremena posmatrajući šta se tu ispred njegovih očiju dešava.

Ljudi će svakako posumnjati da se tu nešto dogodilo. Međutim, ukloniće se odmah svi tragovi. Tu je spadala i Sendi. Nju će ta „zvečarka“, Aleks odvesti u Vilkoks kako bi dobio nagradu.

Holidej je stajao nagnut iza zadnjih stabala drveća. Pred njim se sada na-

lazila površina bez rastinja. Oko manastira se nalazilo razno povrće. To je bio samo trik, da bi se sakrilo čime se ustvari ove „milosrdne sestre“ bave.

To je u stvari bila staza smrti. Međutim, tu se negde sigurno nalazio stražar. Čak i noću. Inače ne bi mogli unutra tako bezbrižno da se zabavljaju.

Holidej je pažljivo osmotrio sa svih strana. Stražar se morao nalaziti na nekom mestu odakle su mogla da se vide oba puta koji vode u kanjon sa severa i juga. Tako da verovatno predeo kojim se kretao Holidej, nije bio osmatran.

Iza onog prozora na spratu, pojavila se Sendi. Gledala je kroz staklo kao da očekuje neku pomoć spolja. Možda je mislila na Čeda koji je upucan pred njenim očima. Sirota devojka, zar je zaslužila da se ovako postupa s njom?

Jedinu mogućnost da dođe do zgrade video je u tome da puzi preko površine gde se nalazilo povrće. Ostavio je „vinčesterku“ iza jednog žbuna. Ona bi mu sada samo smetala. Ali kasnije će mu i te kaka biti potrebna u slučaju potrebe. Zato je dobro upamtio mesto gde je ostavio oružje.

I odjednom je čuo krckanje grančica u žbunju.

– Nemoj se uzaludno truditi, Holideje!

Holidej je izvadio revolver.

– Vрати tu gvožduriju u futrolu! – viknuo je čovek. – Nisam ovde da bih te ubio. Da sam to hteo, onda bih to već i učinio. Dođi ovamo u žbunje da razgovaramo.

Holidej nije znao ko je taj čovek i šta želi? Kakve su mu namere? Ugledao je čoveka.

– Da ne idemo unaokolo, Holideje – rekao je on. – Ja sam Logan Vajs i na tvojoj sam strani.

– Logan Vajs! – prošaputao je Holidej. – Pa ja sam te prepoznao dok sam posmatrao manastir. Kako si samo saznao da ću se ja pojaviti ovde?

– Osetio sam, a i razmišljao sam. A inače mi niko ništa nije rekao. Hoću da ti pomognem, to je sve. I, možeš imati poverenje u mene.

– Slažem se, Logane.

– Ti ćeš ići ispred mene, Holideje. Vezću ti ruke, ali tako labavo da u svakom trenutku možeš da ih oslobodiš i to vrlo brzo. Na ulazu se nalaze dva stražara koje ćemo lako prevariti. Reći ću da sam naišao na tebe i da sam te vezao. Onda će nas oni pustiti unutra.

– Zar ne postoji neki drugi način da se uđe u zgradu?

– Ne. Monik je naredila da se zadržavaju svi ostali ulazi. Bez mene ne bi imao šansu da uđeš unutra. Prozori su svi sa rešetkama. To si sigurno već primetio.

– Zašto ovo činiš? – upitao je Holidej.

– Ti sigurno znaš priču o meni, Holideje! Znao sam da nisi revolveraš ubica. Za tebe sam čuo još dok sam bio rendžer u Laredu. A ja! Svega mi je već dosta! Ovo više nije život. Ne mogu dalje da izdržim. Uostalom nisam učestvovao u nekom teškom zločinu. To mogu i dokazati. Ono što se nalazi na poternicama uglavnom nije tačno. U

međuvremenu sam prikupio i dokaze. Ovde sam otkrio kakvu đavolsku igru igraju „milosrdne sestre”. Dobro sam se slagao sa Rikom Flinom. A sada još i ta svinjarija sa tom devojkom. Monik želi da je preda tom bogatom čoveku u Vilkoksa kako bi dobila novac. Predosetila je da će tvojim dolaskom u ovaj kraj nastati neka vrsta oluje.

– A šta je sa Slavcevskim? Nisam ga video.

– Eno ga dole, čuči u podrumu vezan lancima – rekao mu je Vajs. – Posvađao se sa Monik. Učinilo mi se da je on hteo da prekine posao sa Monik. Ona je to shvatila ozbiljno. Poslala je našeg farmera u Braunvud. Trebalo je da donese sav novac koji je ona dobila od lova na ucenjene ljude.

– Neće ga doneti – rekao je Holidej.

– Da ga nisi možda sredio?

– Jesam.

– Znači ta stvar napreduje. Šta ti misliš, Holideje, da li ću ja time povećati svoje izgledе pred sudom?

– Sigurno, Logane.

– Hvala ti što mi veruješ, Holideje – rekao je Logan i pružio Holideju ruku.

– Mogu samo da ti čestitam što si tako odlučio – kazao je Holidej.

– U svakom slučaju, možeš računati na mene kada se o tome bude razgovaralo.

– Hajdemo sada – predložio je Logan.

– Daj mi tvoj pojas sa „koltom”. Čim sve bude gotovo, dobićeš ga nazad. Nezgodno je to što je jedan od stražara Crni Džim. Jesi li čuo za njega?

– Jesam, čak sam ga i video. Brz i živav kao crna puma.

– Drugi se zove Džon Vels. Brutalan i snažan. Taj bi mogao vola da ubije pesnicom.

– Nekako ćemo se izvući, amigo – tešio ga je Holidej. On je skinuo svoj pojas za revolver i dao ga Loganu. Zatim mu je ovaj vezao ruke.

Stigli su do ulaza u glavnu zgradu.

– Koga nam to vodiš, Logane?

– Pustite nas unutra! – frknuo je Vajs.

– Objasniću vam kasnije. Ovo treba da bude iznenađenje za sve.

Vrata su se otvorila. Vajs je udario Holideja puškom po glavi.

– Ulazi, Holideje!

A onda se sve dogodilo tako brzo da dvojica revolveraša nisu imali vremena skoro ni da trepnu.

Holidej je preuzeo na sebe snažnog Velsa. Udarac u bradu i taj div od čoveka se srušio kao da ga je grom pogodio.

Logan Vajs je zamahnuo puškom. I Crni Džim je pao.

Nije prošlo ni nekoliko sekundi, a oni su obojica već bili vezani.

Sa kraja hodnika dopirala je galama.

– Sada dolaze na redu ostali – objasnio je Vajs. – Četiri muškaraca i sedam žena. Uspećemo, Holideje.

– Da li su svi naoružani? – upita Holidej.

– Jesu. Čak i kada slave.

– Možemo li to nekako da sredimo bez ubijanja, Logane?

– Misliš da ih hvatamo pojedinačno?

– Bar prvu dvojicu ili trojicu. Onda će se ostali zabrinuti. Pohvataćemo celu bandu.

– Razumem te, Holideje. Slažem se.

Otvorio je jedna vrata i uvukli su vezanu dvojicu u malu prostoriju koja je ranije verovatno služila kao manastirska ćelija.

– Da ostanemo ovde? – upita Holidej.

– Ne. Otići ćemo do kraja hodnika. Tamo ćemo ih hvatati jednog po jednog.

Samo što su krenuli kroz hodnik, a vrata prostorije u kojoj se slavilo su se otvorila. Mladi Rodni Kasidi je izašao napolje. Gledao je začuđeno u dva čoveka ispred sebe. Pogotovo ga je zbunilo to što je jedan od njih bio stranac u ovom manastiru. Zatvorio je vrata za sobom. U sobi niko ništa nije primetio.

Tog trenutka neka žena je kriknula na spratu. Čulo se u celoj zgradi. Posle toga je prasnuo pucanj.

Rodni je potegao svoj revolver. Holidej je bio brži. Priskočio je do njega i udario ga u bradu. Mladi čovek je pao.

Tada su se otvorila vrata. U hodniku su se pojavila dva čoveka. Jedan od njih je bio Oli Nikols. Već je držao revolver u ruci. Imao je nameru odmah da puca.

I pucao je. Logan Vajs se bacio u stranu i takođe pucao. Vajs je bio teško pogođen, ali i Nikols je pao.

Nastao je kaos. Pojavile su se i žene sa revolverima u ruci, ali su ispustile svoje oružje i pobege brzo nazad u prostoriju.

Monik i još jedna žena su pucale. Ništa nisu mogle da urade. Borba je već bila završena, jer je Holidej jednim udarcem oborio na pod drugog čoveka.

Holidej je pojurio gore na sprat odakle se čuo krik.

– Sendi! – viknuo je on. Ona se odazvala.

Ušao je u sobu. Na podu je ležao upucan čovek.

– Branila sam se, Holideje... – jecala je ona.

– Sada će sve biti u redu, Sendi – rekao je Holidej nežno. Zagrlio ju je.

– Ne boj se ničega. Da te ohrabrim, pozdravio te Čed. On je preživeo.

Zaplakala je.

– Hajdemo dole, Sendi. Moramo se pobrinuti za ranjenog čoveka. – rekao je, mada je odmah je video da Vajsu nema spasa.

Ušao je u prostoriju gde se slavilo. Žene su sa strahom gledale u njega i pribile su jedna uz drugu.

– Ne bojte se, samo me odvedite tamo gde je Slavcevski – rekao je.

I odvele su ga. Holidej je odvezao Slavcevskog i stavio mu lisice.

– Ti si srce, Holideje! – rekla je Sendi kada se vratio.

Svo troje su na konjima odmah krenuli na farmu viskija, koju je Sendi smatrala svojim domom.

Kada je uzbuđeno utrčala u sobu starog Čeda bacila mu se na krevet i zajecala – Živ si, stvarno si živ.

On ju je nežno milovao po kosi i prošaputao – Vratila si se kući, kćeri moja.

Holidej je sa vrata sve gledao, mahnuo je Čedu u znak pozdrava i vratio se svom vezanom zarobljeniku.

– Hajde Alekse, stari pokvarenjače, pokreni tog konja. Ovde više ne možeš ništa da uništiš. Braunvud je dosta daleko. Imaćeš tamo pravi „odbor za doček”...

KRAJ

**SVIM ČITAOCIMA ŽELIMO SREĆNE
NOVOGODIŠNJE I BOŽIĆNE
PRAZNIKE**

MARKETPRINT

300
dinara

Poštarina uključena u cenu!

300
dinara

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

0 0 4 5 1

